JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON

Anul V Nr. 151; 17-23 Ianuarie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ȘI FANTASY
16 pagini - 500 lei

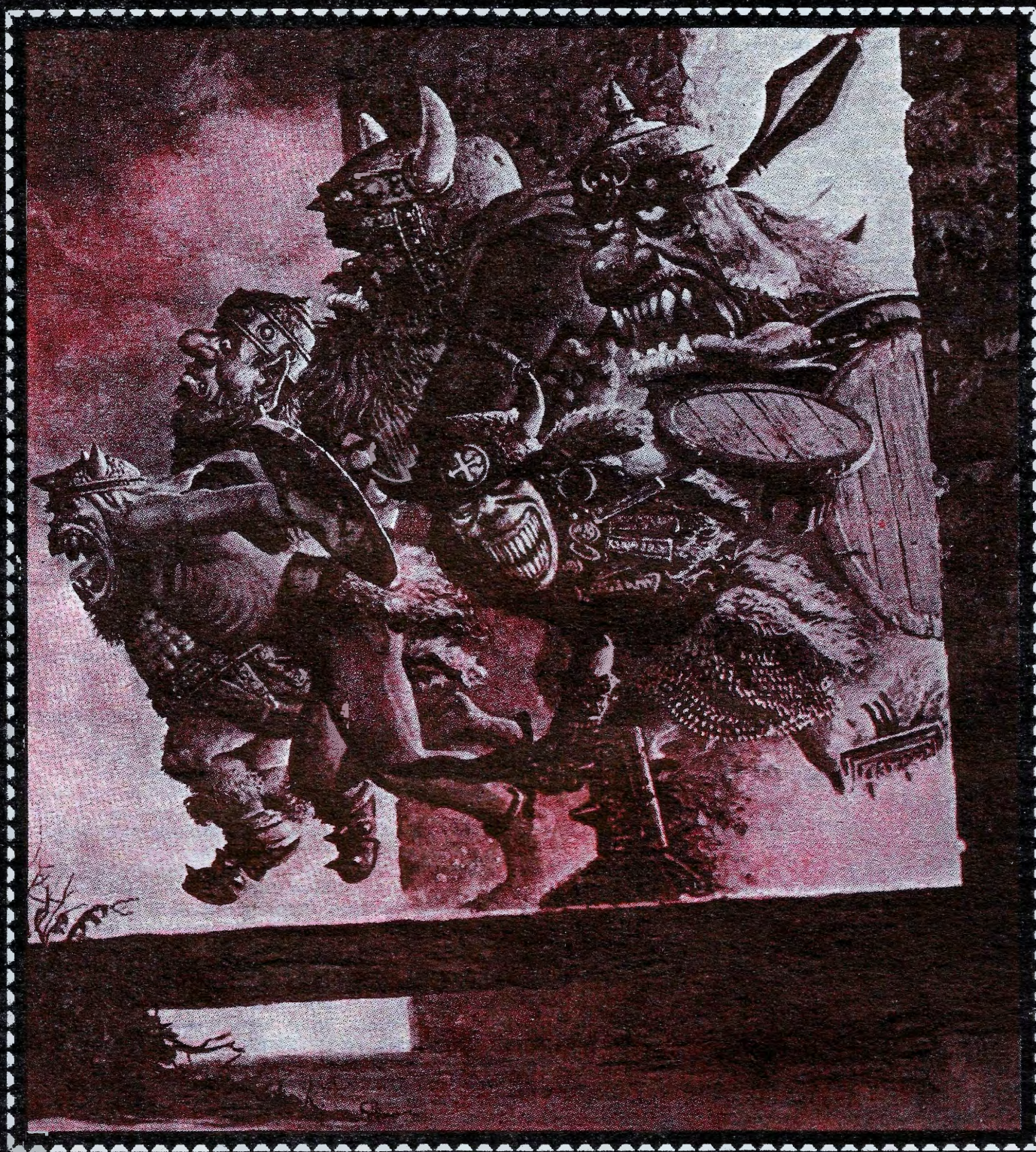

SEBASTIAN A. CORN

CENTA LU' JESEFE...

Pe la doişpe şi jumate' un tip îmi spune că pronunţia corectă nu e *jesefe, ci jegsefe*. A fost prima aluzie la sărbătoarea (?) care se apropia. Sărbătoare? Am impresia că unii au privit-o doar ca pe un minunat moment de reglare al conturilor.

Cel puţin, în mahalaua Vergului, aşa umbla zvonul... Se luaseră şi la bătaie din cauza asta. Un cocălar sărise cu bocancii pe un cititor de SF din Bangladesh, care intrase cu trei zile în urmă, ilegal, pe teritoriul scump al patriei noastre, Republica Social-Evanescentă, România.

Deci, ăia se băteau ca doi chiori în mahalaua Vergului, în timp ce în centru, la Capşa, se făceau o grămadă de ipoteze ironice: cum o să se îmbrace Ivănescu? Da' M3, M3 cum o să-şi poarte salba de piramide? Ce o să bea Don Simon? Ce afaceri o să propună Rabbi?

Mă rog. Vorbeau cu toţii despre bani şi despre asaltul promoţional pe care editura PYGMALION se pregătea să-l administreze NEMIREI, deşi, o ştiau cu toţii, la sărbătoarea lu' *jesefe*, o să zîmbească unii la alţii, o să se îmbrăţişeze şi o să se felicite reciproc. Remarca asta de la coadă am auzit-o pe la ora unu jumate' la restaurant la INTER, unde tocmai semnam un contract de difuzare cu TRISTAR PICTURES.

John Varley a trimis o cablogramă. Îşi cerea iertare, cu plecăciuni şi temenele, da' ulceru' îl pusese la pat şi doctoru' îi interzisese călătoriile lungi. Gibson a confirmat participarea, da' avea pretenţia să-i aducă Mike Hăulică nu-ş' ce vin de la Cotnari. Brian Aldiss - nesimţit ca de obicei - a spus că nu-l interesează SF-ul est-european, da' o ştim cu toţii, încasase cu mari dificultăţi cronicile elogioase aduse lui Dănuţ Ungureanu, pentru „Aşteptînd în Ghermana".

Restu' au zis că da. Că o să vină. Cel puţin, aşa m-a asigurat agentul de la TRISTAR, iar ăia de la MTV se luptaseră ca dementii cu SKY ca să obţină exclusivitatea manifestării... vreau să spun exclusivitatea *transmisiunii*.

„Ştii că l-au *uns* pe Bănuţă ca să le dea contractul?" îmi şopteşte agentul de la TRISTAR.

„Pe care din ei?" deveni brusc interesat.

„P'ăla mic. Pă şef. Pă redactoru' şef." - pe Adi adică. Cît dracu i-or fi dat? - Cică ar fi vorba de o vilă cu piscină şi cu toate acareturile, grătar în aer liber inclusiv, pe undeva pe la Malibu Beach.

Mda, remarc în sinea mea, Adi Bănuţă ăsta a ştiut tot timpul să se descurce. La şpăgi, vreau să zic, unde mă taie în mod constant. Păi, da' mie, mie nu mi-au dat decît o pîrtie pe undeva pîn' Siberia, cîn' le-am pasat nu-ş' ce informaţii confidenţiale...

Reporterii îngheţaseră în frigul provincial ce înconjura redacţia JSF. Reflectoarele şi blitz-urile erau şterse periodic, zvonurile deveniseră din ce în ce mai alarmante, Ionuţ scosese capul de cîteva ori printre porţile de oţel ale Corporaţiei:

„Staţi naibii liniştiţi, şi nu mai tropăiţi pe loc! Se zgîlţîie dracului clădirea şi nu putem să ungem sandvişurile cum trebuie! Se varsă vinu' din pahare, pricepeţi idioţilor?"

Un cretin de la NEW YORK TIMES a încercat să zică ceva la modul: „Da' asta nu-i o manieră să..."

„Ciocu' mic!" l-a repezit Ionuţ. „Vrei să nu-ţi decontez deplasarea. Spune: vrei s-o iei pă jos pîn' la New York?"

Jurnalistul a înghiţit găluşca şi, chiar atunci, pe uliţa din faţa redacţiei şi-a făcut apariţia un TRABANT CALIBRA, cu injecţie electronică, cu aripile de carton lipite cu scotch ultimu' răcnet. UHU. O maşină profesională.

„E Mihai Dan Pavelescu!" au început să şoptească papagalii de ziarişti. Reflectoarele s-au aprins, blitz-urile au pocnit, uralele s-au dezlănţuit: portiera Trabantului Calibra s-a deschis cu lentoare, s-a dezlipit din canaturile fixate cu corzi de cînepă şi a căzut în mocirla de pe jos. MDP a păşit triumfător peste portiera de caton presat.

„Bine că s-a desprins dracului! Altfel, m-aş fi murdărit pe încălţăminte!" a arătat el tuturor pantofii clasici, juliţi de undeva, de pe la vreun depozit de-al Armatei.

Jurnaliştii tăbărîseră deja pe el, da' odată s-a răţoit traducătorul :„Valea! Mă plictisiţi!" - iar ei, fericiţi, au început să scrie în carnete şi să înregistreze în reportofoane.

Vlang ! - asta era POBEDA LEOPARD a lu' Pruteanu! Nenorocire! Ziaristele au început să răcnească, isterice, bătrînii adunaţi prin copaci şi-au adus aminte de faimoasele cuvinte ale lui Antonescu, cele ce aveau legătură cu numele valorosului critic, ce mai! - înnebuniseră cu toţii!

Înăuntru, zaiafetul era în toi. Don Simon lua probe de lichid dintr-un pahar de plastic: „Smirnoff, producţie '89..." spunea el, cui se nimerea... cui se nimerea să-l mai înţeleagă, vreau să adaug, pen' că lucrurile luaseră deja întorsătura cunoscută de toţi.

Grămescu tocmai sosise de la Paris, unde îi învăţase şi ultimele 5 litere ale alfabetului pe literaţii de la Sorbona, şi se pregătea s-o pună de o antologie, la repezeală, mai ales că Forrest Ackermann se ruga de el, cu o căciulă muntenească în mînă, pe care o tot mototolea în palme. Era anxios. Nu care cumva să-l piardă pe Mihai... La un moment dat s-a auzit o bubitură. „Clădirea! Cade clădirea!" s-a albit Adi Bănuţă la faţă.

Şi chiar că se prăbuşea. Ivănescu aăpruse cu elicopterul lui, un APACH, şi cum vizibilitatea la ţară e mereu scăzută, nu putuse să aterizeze decît pe studiourile TV ale ANTENEI 1, zdrobind ecranele, strivind computerele, tocînd cortinele de decor cu palele aparatului său; redactorii şi secretarele au ţîşnit din cabine, trăgînd care cum putea cîte o ţoală pe el (sau pe ea), iar Ivănescu s-a ivit dintr-o perdea de praf.

„Cît costă?" a fost prima întrebare pe care a pus-o.

„Cît costă, ce?" s-a apropiat Adi de el, cu falca uşor căzută.

„Şandramaua. Studiourile. Prăpăditu' ăsta de post TV!"

Bineînţeles că s-au înţeles la preţ. Ivănescu încasase de patru zile drepturile de autor pentru CLOVA Hargonaria şi nici măcar n-a crîcnit cînd a fost să semneze cecul.

„Treci şi suflă în fiola asta!" s-a apropiat nervos de el, Ghidoveanu. „Mereu trebuie să faci circ!"

„Vrei să-mi iei alcoolemia?" a rînjit Ivănescu, da' nu mai avea cu cin' să vorbească. Pă Ghidoveanu îl răpusese somnul şi se trîntise pe jos, printre dărîmături. Ochise un covor terfelit şi se înfăşurase în el sugînd din fiola pe care cu numai cinci secunde mai devreme i-o întinsese lu' Ivănescu.

„Bă, daţi-i naibii o sticlă! Ăsta o să se'nece cu gazu' din fiolă!" s-a scuturat de oroare Ivănescu.

N-a mai fost chip să se mai înţeleagă ceva. Brusc, pe culoar s-a făcut o lumină orbitoare. „MTV! MTV!" am exclamat, fericiţi, cu toţii, şi ne-am apucat să ne dăm cu briantină prin păr, femeile şi-au scos rujurile, Rătăcilă s-a sculat din spatele unui fotoliu şi a zis că el nu e de faţă... Dar, stupoare: nu era decît Andrei Valachi care apăruse şi el în clădire, iluminînd cu ţeasta rasă proaspăt toate acele cinstite feţe.

„Ăştia de la aeroport intră în grevă" a început Valachi. „Aşa că mi-am luat liber. Şi-aşa, îngheţasem în paştele mă-si pe pista aia nenorocită, tot balizînd aterizările şi decolările!"

Îl înţelegeam perfect. L-am reanimat şi pe el. „Smirnoff, producţie '89", i-a spus Don Simon, complice.

Şi, pe urmă, ne-am mai reanimat şi noi o dată. Şi încă o dată. Florin Pîtea şi Ana-Maria Negrilă se uitau cu silă la toţi colegii lor de specie, la toţi colegii lor întru viaţă, după care s-au retras liniştiţi într-un colţ, şi au admirat panorama din spatele redacţiei, unde se întindeau, cît vezi cu ochii, cocinele de porci ale firmei.

„Ia uită-te la ei cum grohăie!" s-a făli Pîtea şi mie nu mi-a fost foarte clar: se referea doar la porcii-porci?

Enfin, passons! „Unde e WC-ul?" mă reped spre Ionuţ, disperat.

„E o urgenţă?" articulează el sacadat.

„E o urgenţă!" recunosc, frecîndu-mă pe pantaloni.

„Asta e nasol. Nu mai avem WC. L-a făcut praf Ivănescu. Coada elicopterului, înţelegi? L-a fărîmat".

Mda. Latrinele fuseseră spulberate. Dar Adi semna deja un contract cu producătorii agricoli din zonă. „V-am asigurat îngrăşămînt pe trei luni!" arăta el cu degetul spre haznalele pulverizate. „E o afacere bună, ascultaţi-mă pe mine!"

„N-ai vrea matale să ne dai şi vreo 7-8 băieţi din ăştia? Pentru cîmp?" l-au întrebat ţăranii.

„Pentru cîmp?" s-a holbat Adi. „Păi ăştia-s' scriitori! Ce dracu' să faceţi voi cu ei pe cîmp? Abia rezistă să nu cadă de pe scaune!! Obosesc repede, nu-s buni de nimic!"

„Ba uite... ăla slabu'!" mă arată un ţăran cu degetu'. „Ăla slabu', e taman bun de-o sperietoare la capu' parcelei... Ce zici?"

Vine şi Ionuţ. Mă cîntăresc amîndoi din ochi. Mă evaluează.

„Cît dai pe el?" îşi îngustează Adi ochii.

„Douăj' de mii pe zi. Fără TVA".

„E-n regulă! I-al tău! Şi-aşa nu mai e-n stare să facă bani din scris. L-am stors de tot ce putea să scoată. Luaţi-l!" strigă la cei doi ieniceri care se învîrt printre noi.

„Da' am semnat contract cu TRISTAR..." încerc eu să mă apăr.

„Toţi am semnat contracte!" se răţoi Ionuţ. „Da' nici unu' n-am avut norocul tău să fim angajaţi direct în producţie! Nimeni nu se poate făli că participă nemijlocit la pariul cu agricultura".

Aşa că, nu mai ştiu cum s-a terminat petrecerea de la *jesefe*. M-au pus la capul parcelei, înfipt într-un băţ, am mai auzit nişte chiraituri, nişte dopuri de şampanie plesnite şi cred că asta a fost cam tot.

Şi-n general, cam asta înseamnă tot SF-ul. E vorba de unii care se pun ca proştii în capul parcelelor agricole, făcînd semne disperate pe care nu le vede nimeni.

Sau nu e aşa?

JURNALUL SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de SC JURNALUL SA

ISSN 1221-7875

Tiparul executat la INTACT

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)
Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Mihail GRĂMESCU,
Costi GURGU,
Isabela ION,
Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR,
Laurențiu TURCU.
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI :
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București
Tel. 2107136, 2109366, 2109946, 3129945
FAX 3129944

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*

Corectură: *Mihail GRĂMESCU*

Montaj offset: *Mariana SEBE*

Culegere: *Alina LEON*

Silvana GREERE

PREMIILE

singurului săptămînal de cultură SF din lume:

CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI

CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA

GEOVALY SRL - BUCUREȘTI

(activitate promoțională)

CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

COSTI GURGU

Nullum crimen sine Lege

Eurocon, Antwerpen, 1997

Mă întorc spre masa din centrul încăperii și privesc nehotărît în jur. Atîtea cărți adunate la un loc (nepăzite, neîngrădite, aparent ale nimănui!!) îmi provoacă o ușoară emoție. Însă faptul că nici una, nici măcar una nu-mi sună cunoscut, îmi creează o stare de disconfort. Companionul meu este adîncit în lectura titlurilor de pe cotoarele aflate la nivelul privirii sale. De cînd am venit n-a reușit să acopere nici jumătate de perete.

Răgazul îmi dă iar frîu liber îndoielilor - ce dracu' căutăm aici? În timpul turului de oraș m-a rugat să ne rupem de grup și să-l urmez într-o „mică expediție". În cîteva minute rămăsesem singurii români de pe stradă și totuși n-am reușit să-i smulg vreo informație referitoare la ținta noastră. „Nici eu nu știu deocamdată, dar vom vedea". Și pot să mărturisesc că, deși puse cap la cap toate șederile mele în Antwerpen însumau mai mult de un an, în scurt timp n-am mai recunoscut locurile. Am presupus imediat că ieșisem într-un fel sau altul din orașul propriu-zis și intrasem în vreo suburbie. Cu toate că nu arăta deloc a așezare flamandă. Casele deveniseră foarte mici, cu pereții văruiți în alb sau în galben nisipos, cu ferestre înguste, lipsite de veșnicele flori atît de ostentativ agățate la pervaz de belgieni. Străzile se transformaseră și ele, înghesuindu-se, încîlcindu-se, pavate cu un caldarîm grosolan. Cu cît am pătruns mai adînc în suburbie, cu atît mai mult am simțit că e un oraș părăsit. În cele din urmă goana noastră s-a oprit în fața unei case care înfunda strada. Ceva mai dărăpănată decît celelalte, dar cu ușa larg deschisă, invitîndu-ne deloc îmbietor. „Dar unde sînt toți locuitorii?" am întrebat oscilînd între fiorul aventurii și cel sănătos al temerii (concretizat într-un gol palpitînd în capul pieptului). „Astea ți se par a fi niște locuințe?" a pufnit amuzat și a intrat înainte de a apuca să ripostez.

După o asemenea recapitulare nu pot să nu realizez absurdul situației - ce dracu' căutăm aici? Privesc iar în jur după un indiciu. Încăperea e mai mult lungă decît lată, luminată crepuscular prin deschizăturile ce țin loc de fereastră, plină de praf și cărți. Rafturi pe trei pereți burdușite cu volume cu aparență de vechime, o masă acoperită cu o față de masă, uluitor de curată ținînd cont de praful din cameră, de faptul că nimeni nu pare să locuiască aici, în casă, pe stradă, în cartier. Și, în fine, mai sînt cîteva cufere din piele lăsate în dezordine pe podea.

– Pînă la urmă, ce căutăm aici?

– Ascultă, nici eu nu știam de existența acestui cartier, a caselor părăsite, ori a acestei biblioteci. Dar acum sîntem aici, n-ar fi păcat să plecăm pur și simplu? Relaxează-te!

Îmi privesc ceasul. E ora 18. Ora 18?!? Pe lîngă faptul că pierdem cina, am ratat deja o după-amiază din cele cinci într-un oraș ca Antwerpen, într-o țară ca Belgia, reîntors plin de melancolie după atîția ani? Dumnezeule, acasă n-o să mă creadă cînd o să le spun. Cît să mai aștept? O juma' de oră-i bine? Dar pe la 18.30 o întindem, apoi pe la 19.30-19.45 sîntem iar în centru și tot mai prindem deschiderea.

Dar încă o juma de oră....

Mă apropii de unul din cufere și-i ridic capacul. Cărți, bineînțeles. Oftez. Mă aplec și arunc o privire. Cotoare, cotoare, cotoare. Dar cel Toate-s negre și scrise cu litere aurii în relief. Prind unul la întîmplare și-l trag în sus, pînă cînd cartea se desprinde din îmbrățișarea strînsă a celorlalte. De parcă alcătuiau un tot. O vertebră, ori un mușchi intercostal extras. Coperțile negre au consistența cărbunelui. Vreau să-i dau drumul, dar o reține uluit. Este o biografie intitulată: „Sebastian A. Corn" cu o paranteză dedesubt (1874-1919).

– Ce piz...! îmi scapă simțind iar golul în capul pieptului.

Răsfoiesc și citesc la întîmplare fraze parcă puse special acolo pentru mine, în scopul unei mai rapide înțelegeri: „...scriitor respins și marginalizat de critică...", „caracteristic printr-o abordare sterilă și obsedantă a temelor morții și sexualității..."

– Domnu' Grămescu, mă întorc spre însoțitorul meu, vorbind poate puțin cam strident.

– Da? îmi răspunde vădit deranjat.

– Ia priviți aici, îi arăt cartea prăfuită, coperți negre de consistența cărbunelui, imprimate cu litere aurii, în relief: „Sebastian A. Corn" și o paranteză (1874-1919)

– Ce-i cu ea?

– Păi, cum ce-i cu ea? Am găsit de unde și-a luat Corn pseudonimul. Fusese la începutul secolului un scriitor astfel numit, rămas ilustru necunoscut...

– N-am auzit niciodată de el. Nici de ilustrul necunoscut, nici de cel cu pseudonimul.

– He, he, bună!

Mă privește indignat.

– Corn! reiau nesigur de vreo poantă proastă. Florin, ăla, chirurgu', cel cu „Quirinal Ave."...

– N–am auzit de el, ți-am spus.

– Domnule Grămescu, dar revista *Nautilus* cine o face?

– Vlad Popescu, bineînțeles.

– Dar în fruntea mișcării „Quo Vadis", cine e?

– Michael Haulică, Dănuț Ivănescu, Don Simon și alții, dar hai să încetăm cu tîmpenia asta! pune brusc punct și se întoarce iar spre rafturi.

Mă aplec năucit asupra cufărului și las cartea să cadă peste celelalte. Însă ceva mă împinge și mai smulg una din grămadă.

O privesc și apoi mă întorc triumfător:

– Dar de cartea asta ce mai zici?

Se uită cîteva secunde, apoi decretează plictisit:

– Nimic.

– Nimic?! O întorc spre mine și citesc cu voce tare titlul scris cu litere autrii, în relief: „Liviu Radu" (1897-1950).

– Și?

– După cîte știu eu, Liviu Radu n-a murit încă, e cu noi la *String* și vă e chiar prieten.

– N-am auzit în viața mea de el.

– De Liviu Radu?

– Da.

– E la *String* de prin '93, are două volume - unul la *Nemira*, celălalt la *Rao*, un tip cu ochelari și cu favoriți gen Asimov, uneori poartă bretele, sau nu... înșir eu urmărindu-i reacțiile:

– N-am auzit niciodată de el, îmi repetă agasat.

Mă întorc disperat spre cufăr și iau o altă carte, la întîmplare:

– Dar de Don Simon?

– Nici de el.

– Dar Dănuț Ivănescu?

– Nici.

– Ana-Maria Negrilă?

– Nu.

– Mircea Liviu Goga?

– Nu.

– Adrian Bănuță?

– Nu.

– Vreți să spuneți că Ionuț Bănuță nu are nici un frate?

– Nu, și nici n-ar putea la cum este, adăugă zîmbind.

– Rahat!

– Poftim?

– Vorbeam cu mine, murmur înfricoșat de faptul că Grămescu e serios și cărțile scoase de mine stau înșirate pe fața de masă ca pietrele funerare în cimitir. Încep să cred că nu e nici o glumă. Da' chiar așa, ce pățele mă-si e cu toate cărțile astea aici?

– Ai terminat?

– Aș putea continua, dar n-are nici un rost. Mai devreme mi-ați vorbit de toți ăștia, iar acum nu mai cunoașteți niciunul!

– Ce dracu' are lada aia de te atrage chiar așa? răbufnește Grămescu și se îndreaptă spre mine.

Îmi dau seama că din cinci pași va fi lîngă cufăr și va începe să caute prin el, și că n-am decît o șansă - să fiu mai rapid ca el. Pentru că, nu-i așa, trebuie să găsesc o carte intitulată „Mihail Grămescu" și o paranteză, înainte s-o găsească el pe cea cu „Costi Gurgu" (...)

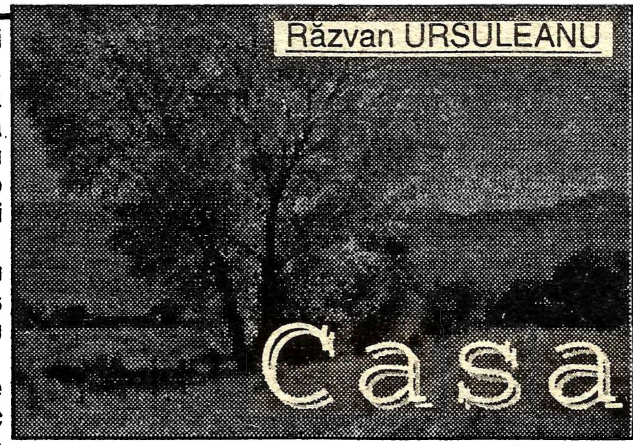

Sebastian A. Corn îl privi cu atenţie pe prietenul său. Ionuţ Bănuţă stătea gînditor pe banca din faţa Casei, frămîntînd cu asiduitate între degete o ţigară stinsă de ploaia care tocmai încetase.

– Da' nu e prea devreme pentru Centru? Eu folosesc destul de des metroul şi se pare că pe aici nu circulă nici măcar tramvaiele.

– Casa e mare, zise iute Sebastian. O să avem în sfîrşit loc suficient pentru arhivă şi nu o să trebuiască să ne mai înghesuim ca sardelele într-un singur birou. Intermediarul spunea că sînt opt camere. Un taxi grăbit trecu în viteză pe lîngă cei doi tineri, prefăcîndu-i instantaneu într-o pereche de dalmaţieni bipezi, dar niciunul nu păru să observe acest banal incident.

– A mai spus, dacă mai ţii minte, că patru dintre ele sînt pline cu cărţi vechi. Mă vezi tu pe mine, Ionuţ Bănuţă, om serios, colindînd anticariatele pentru a scăpa de toată maculatura asta?

– Îi punem pe trepăduşi să se ocupe. Daradici şi ăştilalţi... O luăm pe nimica toată, omule! Casa asta rezistă de minune şi la cutremure!

– Păi n-a prins nici un cutremur pînă acum! E construită abia de doi ani, aşa că de unde ai mai scos tu chestia asta cu rezistatul?

– Tocmai asta e, că doar nu o să se năruie după numai doi ani de la o simplă hîţîială. Sebastian flutură cheile de la intrare chiar la baza nasului lui Ionuţ.

– Dacă intrăm, ai să te convingi şi singur. Ar trebui, oricum, să te gîndeşti că alte variante nu prea avem. Jurnalul SF trebuie să viseze, prietene! O să avem, în sfîrşit, libertatea şi liniştea pe care ni le-am dorit atît de mult! Speculează şi tu, măcar o dată în viaţă, o şansă unică de a ne schimba în mai bine viitorul!

Ionuţ Bănuţă, redactorul şef al singurului săptămînal SF de pe bătrînul continent, se ridică cu greu de pe băncuţă.

– Să sperăm că e o clipă istorică, rosti el sceptic şi, pescuind cheile din mîna lui Sebastian A. Corn, se îndreptă cu paşi şovăitori spre intrare.

Privită de sus, Casa semăna cu o jumătate de felie de lămîie. Intrarea principală era amplasată chiar la mijlocul laturii drepte a feliei, iar holul, avînd o formă identică cu cea a Casei, prezenta vederii opt uşi dispuse la intervale egale, toate situate pe peretele semicircular din faţă.

– Parcă sîntem în problema aia cu Tigrii şi cu Prinţesele, exclamă Sebastian, nehotărît încă pe care dintre uşi să intre mai întîi. Deschizi una, crezi că-i prinţesa şi, cînd colo, pac, sare tigrul pe tine.

– Pac, sare tigrul pe tine, murmură Ionuţ privindu-l înţelegător pe amicul său şi, fără să ezite prea mult, apăsă pe clanţa primei uşi din dreapta holului de la intrare.

Aşa cum se aştepta, camera era complet goală. „Am o intuiţie brici" gîndi el, contemplînd linoleumul pe care se întrezărea o vagă urmă de praf. După care fu cît pe ce să facă infarct la auzul urletului înfricoşător pe care Sebastian A. Corn îl iniţiase dintr-una din celelalte încăperi. Se năpusti afară din cameră, tocmai la timp pentru a-l vedea pe colegul său de redacţie intrînd în fugă în camera din stînga holului şi trîntind uşa cu putere după el.

– Sînt ale mele toate! fură primele cuvinte pe care le auzi Ionuţ după ce, tremurînd din cap pînă în picioare, pătrunse şi el în cameră.

– Eu le-am găsit primul! Tu ai zis că o să le vinzi şi că o să i le dai lui Daradici şi lui Grămescu! Să nu pui numele pe ele, că sînt toate ale mele!

Sebastian A. Corn stătea în picioare în mijlocul camerei, ţinînd în braţe un morman uriaş de cărţi. De jur împrejur, pereţii erau acoperiţi cu rafturi pe care stăteau stivuite sute de volume de toate mărimile şi culorile. Bulbucîndu-şi înfricoşător ochii, Sebastian continuă să urle:

– Şi alea din celelalte trei camere tot ale mele sînt. Că eu am găsit sediul, nu tu! Na, dacă vrei, îţi împrumut şi ţie una. Da' pînă mîine să mi-o aduci înapoi, că altfel am să zic la toată lumea că Ionuţ Bănuţă nu restituie cărţile împrumutate!

Şi zicînd astea, luă la întîmplare din teanc o carte şi o azvîrli în direcţia prietenului său. Cartea fîlfîi de cîteva ori prin aer şi începu să se deplieze.

„Casa mi se pare a fi un exemplu de arhitectură maya. Stilul palenque este bine reprezentat, atît în interior cît şi la exterior, deşi oarecum diferit de tot ceea ce am văzut pînă acum în America Centrală", gîndi Ionuţ Bănuţă şi îşi scoase raza-ac din buzunar. „Dacă trage el primul, îl ucid fără nici un fel de remuşcare. Omul ăsta mă terorizează psihic de o mie patru sute şaizeci şi şapte de ani!"

Sebastian trase primul. Proiectilul trecu suspinînd la vreo trei metri de capul lui Ionuţ şi se pierdu în mărăcinişul din faţa Casei.

De-a lungul celor o mie patru sute şaizeci şi şapte de ani, Sebastian trăsese mereu primul. La început cu arcul şi săgeata, ulterior cu catapulta, bombarda, muscheta, M 16 şi MG 34. De cîteva ori i se întîmplase să şi nimerească, cea mai bună lovitură a sa întîmplîndu-se prin anii 1800, cînd îi trimisese lui Ionuţ o salvă de tun exact în stomac. Cum însă Ionuţ era nemuritor, lucrul acesta nu îi produsese decît nişte crampe cumplite care îl ţinuseră la pat cam vreo săptămînă.

– Pun eu mîna pe tine, scîrnăvie, susură Ionuţ şi se năpusti spre intrarea Casei Veşniciei, trîntind uşa de perete şi trăgînd de la şold cu nimicitoarea rază-ac. Nimici metodic prima uşă din stînga holului de la intrare şi se năpusti în cameră ca un meteorit. Sebastian stătea chiar în mijlocul încăperii, cu ochii bulbucaţi şi cu un morman de cărţi în braţe.

– Ai distrus uşa, îngăimă Sebastian, abia stăpînindu-şi lacrimile. Pentru nişte amărîte de cărţi, ai distrus uşa de la biroul meu. Nu-ţi ajunge că ai acasă o bibliotecă mare cît Parisul şi plină cu sefeuri. Acum le mai vrei şi pe ale mele.

Ionuţ Bănuţă îşi privi precaut mîna dreaptă. În locul temutei raze-ac, ţinea între degete recent împrumutata carte de la Sebastian.

– Nu vreau nimic, spuse el încetişor. Aici se petrece ceva ciudat. Eu n-am distrus nimic.

Puse cu infinită grijă cartea pe un raft oarecare şi se apropie de camaradul său.

– E scrisă de Van Vogt, ştii? Casa Veşniciei, vreau să spun. Am citit-o în urmă cu cîţiva ani şi mi s-a părut atunci o carte cît se poate de stupidă. Tot aşa este şi acum, crede-mă. Dacă ar şti părinţii mei că eu, Ionuţ Bănuţă, am trăit peste cincisprezece secole şi că printre preocupările mele se află şi aceea de a exersa cu raza-ac, m-ar scoate din testament fără ezitare. Ori eu nu doresc, bineînţeles, ca acest lucru să se întîmple.

Alegînd atent o broşură de format mic din teancul pe care Sebastian A. Corn îl mai ţinea încă în braţe, Ionuţ făcu cîţiva

euROcon '94 - Timişoara (de la stg. la dr.): A. & I. Bănuţă, S. A. Corn, M. Haulică

paşi înpoi înspre uşa distrusă.

– Cred că o să fie interesant de urmărit, zise el şi aruncă cele cîteva pagini prinse cu sfoară în direcţia către care vorbise.

Broşura începu, firește, să se deplieze.

Privită din punct de vedere tridimensional, Casa Teseract era cît se poate de sigură şi de solidă. Cel puţin aşa îi spusese Quintus Teal atunci cînd venise prima oară cu proiectul. Patru cuburi unul peste altul şi, lipite de cele patru feţe rămase libere ale celui de-al doilea cub de la bază, alte patru cuburi. Opt camere de vis. Fusese suficientă numai o singură zgîlţîitură tectonică pentru ca şandramaua să se plieze într-un singur cub, ce-i drept cvadridimensional, surprinzîndu-l pe Sebastian tocmai în momentul în care acesta servea în solitudine micul dejun.

În prezent, situaţia lui era cît se poate de stînjenitoare. Toate cele trei biblioteci din camera în care se afla suferiseră şi ele acelaşi proces de detridimensionalizare, alungindu-se, lăţindu-se, fără a ţine seama de caznele la care era supus tînărul A. Corn, martor mut al unui episod pe care nu îl putea nicicum controla.

Ionuţ Bănuţă îşi făcu apariţia în cameră şi începu să rîdă.

– Unde-i Quintus? făcu Sebastian către el. Adu-l urgent încoace ca să mă scoată din rahatul ăsta. Fir-aţi ai dracului să fiţi, cu proiectele voastre futuriste de imbecili!

– „Quintus a construit o casă în dungă,
Şi Sebastian încearcă
Înapoi să ajungă",

începu Ionuţ să recite solemn, numărînd în gînd cîte părţi din prietenul său erau vizibile şi care anume erau acestea. Făcu mintal o listă care se prezenta cam aşa:

Capul lui Sebastian - se ţitea dintr-un perete lateral, înconjurat de spirale de lemn şi de globuleţe din hîrtie, în speţă cîteva dintre fostele rafturi şi cărţi aparţinînd unei lumi cu trei dimensiuni.

Piciorul stîng al lui Sebastian - avînd acum o lungime de cîteva sute de metri şi grosimea sensibil egală cu cea a firului de telefon, stătea încolăcit într-un colţ al camerei şi se ridica sîsîind la intervale de timp regulate, fără a deveni însă cu adevărat agresiv pentru cei prezenţi (Sebastian şi Ionuţ).

Piciorul drept al lui Sebastian - nu se vedea momentan pe nicăieri, ca şi

Mîna dreaptă a lui Sebastian: În schimb

Mîna stîngă a lui Sebastian răsărea enormă din mijlocul podelei, ţinînd încă strîns un castravecior ce intrase în compunerea micului dejun şi din care Sebastian nu apucase să muşte decît de două ori. Mînă ocupa circa 60% din încăpere şi nu făcea altceva decît să fluture frenetic castraveciorul, rămas ca prin minune la forma şi proporţiile iniţiate.

– Aia ce mai e, întrebă bănuitor Sebastian, privind ţintă la cartea pe care Ionuţ o ţinea cu mare grijă la piept.

– Care asta? Ăă, păi, o culegere de texte. Antidotul. Cui pe cui se scoate. Am adus-o de dincolo, că şi acolo e plin de cărţi. O arunc, se depliază şi anulează probabil toată povestea asta cu castraveciori şi mînuţe, că eu am cam început să mă plictisesc.

– Probabil?

– Da. Niciodată nu poţi fi sigur (spuse Ionuţ în timp ce azvîrlea volumul) dacă efectele nu se cumulează.

– Dumnezeule! mai apucă să zică Sebastian, în timp ce cartea începuse deja să se deplieze.

O uşă a cărei prezenţă era greu de sesizat glisă pe albul peretelui: Pfvvv, shtonk! Dincolo se zărea, sub un cer de cobalt, jungla, jungla amazoniană, mîncătoarea de oameni, din care Cassargoz tocmai reuşise să scape teafăr. Drept în faţa lui, sprijinită de o tufă, cu patul în mocirlă, era o armă. O ridică cu plăcere şi i-o dădu lui Sebastian.

– Fă-l tu, frate, pe cabotinu' ăla nenorocit. Bagă-i cîţiva pumni în găoază, ca să se simtă şi el măcar o dată în viaţă fericit!

Sebastian îi privi ţintă în ochi pe mercenarul murdar de noroi, clătină uşor din cap şi îi întinse înapoi arma.

– Este prietenul meu, spuse el.

Neverosimilă în desişul compact, glisă o uşă: pfvvv, shtonk!

Ionuţ Bănuţă stătea gînditor pe banca din faţa casei, frămîntînd absent între degete o ţigară, stinsă de ploaia care încetase nu de mult. Sebastian traversă încet strada şi se apropie de el.

– E prea devreme de Centru. Cred că o să trebuiască să căutăm altceva. Mai aproape, poate, de o staţie de tramvai sau metrou.

– Da, dar este păcat, să ştii. Am fi luat-o pe nimica toată.

– Mai venim, dacă vrei. Uite, venim, de exemplu, într-o zi în care o să avem amîndoi mai mult timp. Ce zici, mai venim?

– Mai venim, sigur că mai venim, spuse Ionuţ, şi făcu semn unui taxi galben care se apropia grăbit.

O parte dintre premiaţii de la RomCon '94 - Baia-Mare (de la stg. la dr.): M.D. Pavelescu, Isabela Ion, I. & A. Bănuţă, S.A. Corn, M. Grămescu.

Ivonne fusese cunoscut ca un cetățean pașnic și la locul lui. Ba chiar nu prea fusese cunoscut, deși așezarea de la poalele munților nu era mare. Cum să te știe lumea cînd tai toată ziua lemne prin păduri, muncești la gatere, la ridicarea de diguri, în mină și chiar călăuză secretă prin trecătorile interzise...

Ivonne nu dădea prin cîrciumi. Și, pentru asta, pur și simplu nu exista pentru ceilalți avînd în vedere faptul că întreaga viață socială a comunității: cununii, botezuri, înmormîntări, circumcizii, auto-dafé-uri aveau loc în numitul lăcaș, mai ales de cînd Popa Hăulitu se înecase cu propria măsea în cursul tentativei felcerului Șandu Maró ot Bacău de a-i aranja dantura care-i creștea aberant de la o vreme.

Nu interesa pe nimeni - nici măcar pe hoți - că bărbatul acela înalt, blond-roșcat, cu barbă de Isus și figură ascetică, strîngea bani pentru un balon (voia, de fapt, numai kitt-ul de instalare, fiindcă spera să-și confecționeze el unul - în felul acesta era mult mai ieftin, după părerea lui, să străbată Oceanul pînă acasă, în îndepărtata Irlandă...). De fapt, se gîndise inițial la un Zeppelin, dar renunțase cînd (a aflat că le-a murit bateristul și) își dăduse seama că i-ar fi trebuit o longevitate matusalemică pentru a strînge paralele necesare.

Dintr-o dată însă, omul nostru se schimbă, total și catastrofal. Renunță la muncă și începe să-și toace, prin baruri și locante, bruma de agoniseală.

Gurile rele spun că primise de acasă vești proaste, dar adevărul este că el n-avea casă, numai își închipuia existența a așa ceva, pe undeva, prin Dublin (avea o hartă detaliată a Irlandei, ruptă însă din ziua cînd s-a produs schimbarea și un vecin (Kata Lin Jhonny - un chinez româno-americanizat forțat) care tocmai își curăța intestinul gros (cu o ramură de salcîm) lîngă gardul lui, văzîndu-l cum rupe harta, lansase supoziția cu veștile proaste). Alții spun că fusese fermecart în pădure de un spiriduș ori, chiar, de vreun urs supărat căruia îi tăiase copacul pe care făcea el pipi, din tată-n pui... Nu au lipsit nici supozițiile răutăcioase cum că așa ar fi fost dintotdeauna, numai că acum se plictisise să tot bea pe ascuns în cămară după putina cu varză (de teamă să nu facă cinste la alții).

În fine, conta doar faptul că Ivonne devenise mai prezent în bar decît barmanul - sau, poate, nici asta nu conta.

•

Poate că totul ar fi curs la fel de plictisitor (de fapt, nici nu garantez contrariul) și Ivonne ar fi rămas pînă la urmă doar un oarecare, dacă în neimportanta, pînă atunci, așezare nu s-ar fi produs CRIMA.

Așadar, într-o seară...

– Băi... (rîgîit)... M-am gîndit... Hăăă...

Vorbise Jhon Dollar; ăsta, în timpul liber (adică atunci cînd nu bea ori nu zăcea în șanț) încerca să scrie povestiri pentru un ziar din care cumpărase el un exemplar pe vremuri, cu ani în urmă, cînd traversase munții (fusese o traversare spectaculoasă, urmărită și din elicopter, deoarece tipul se aflase mai toată vremea în stare de ebrietate), ispravă pentru care fusese trecut în Cartea de Aur a Județului, fapt pentru care căpătase și un cont nelimitat la cîrciuma satului, fiecare dintre săteni fiind dator să-i facă cinste de cel puțin trei ori pe seară contra unui șut sau tentativă de în funcție de gradul de alcoolemie.

– Acțiunea e următoarea... Într-o noapte, un țăran îl sperie pe un altul, deghizîndu-se în drac. Ăla, de frică, îi dă cu securea-n cap și-l omoară, da', de teama autorităților... (rîgîit) ...ia costumul de diavol și fuge în pădure. Peste o săptămînă, doi țărani îl văd noaptea în ogradă (trecea să-și viziteze familia) și, temîndu-se de un jaf, îl omoară pe mascat. Realizînd ce-au făcut... (dublu rîgîit)... ăștia se costumează la fel, în diavoli, și fug în pădure. Peste cîteva zile, adică într-o seară, se întîlnesc cu vreo zece țărani care veneau de la tăiat lemne... (triplu rîgîit)... și ăștia, crezînd că sînt atacați, îi omoară pe cei doi. Pe urmă se costumează și ei în draci... (cascadă rîgîitoricească)... și fug în munți. Noaptea, veneau în sat și, odată...

La comemorarea lui Dan Merișca- Iași '93 (de la stg. la dr.): George Ceaușu; Dan Popescu & Alexandru Ungureanu.

– Unde vrei să ajungi?! îi puse Ivonne mîna-n gît. Are ochii tulburi (din albaștri i s-au înnegrit, dacă ignorăm petele roz-bonbon), a suportat destul.

– Stai, mă..., își șterge Jhon monoclul (pentru că nu mai are decît o lentilă, de cînd a aruncat cu ochelarii de soare după Căruțașu, prostu' satului și sluga lui ereditară, în ziua în care confundase crema albă cu untura pe cînd îi prăgătea masa). Ideea e că, în final, printre atîția falși diavoli se strecoară însuși dracu'...

– Mario Vargas Llosa! răcnește cineva.

Jhon se face palid.

– Cine a zis asta?

– Eu, Loți! „Mătușa Julia și condeierul" de M.V.L., pag. 61.

– Și ce, mă, te-a întrebat cineva? Cînd l-oi asmuți p-ăsta *(ăsta* era tot Căruțașu, pe care John îl ținea în lesă, cu botniță, de cînd felcerul Șandru testase pe el un implant de fildeși) pe tine, praf te face. O să jucăm arșice cu oasele tale.

(Adevărul e că eu avertizasem întotdeauna de periculozitatea acestui bărbat a cărui cultură ne va termina pe toți într-un viitor oarecare, incert, obscur și nedeterminat). Jhon încearcă să-l neglijeze întorcîndu-se din nou spre Ivonne.

– Să-ți povestesc alta, atunci... Niște puști, care dormeau la marginea unui aeroport, printre gunoaie, observă că, la capătul pistei, presiunea aerului produsă de avionul care se desprinde, îi ridică în aer aproape o jumătate de metru preț de cîteva clipe. Micuții vagabonzi fac din asta un sport și încep să leviteze, zi de zi, pînă cînd...

– Același autor, același roman, pag. 164! făcu încă un pas din ce în ce mai antipaticul necunoscut.

– Ascultă, băi se întoarse Ivonne, nu mă enerva! Tocmai începuse să-mi placă...

– Așa el țipă Jhon. Oricum, pe-aici nu citește nimeni Vario Largas Mmosa!

– Și nici Jesefe..., mormăi Ivonne.

– În plus, eu aveam alt final, puștii se deprind să leviteze zilnic, de zeci de ori, nu mai pot fără asta, e mai rău ca aurolacul și, cînd aeroportul se închide pentru o vreme, din motive economice sau politice...

– ... sau militare... (Ivonne)

– ... sau culturale... (Loți).

– ...adormind, ei se trezesc levitînd...

– Mulțumesc, eu nu beau mai mult de o bere, refuză călătorul, politicos, oferta barmanului.

– Bă, mă asculți sau nu?! face Dollar.

– Nu. E vreo sală de sport pe aici?

Toată cîrciuma îl privește șocată.

– Măcar vreo bicicletă staționară...

– Avem biliard, îndrăznește patronul.

– Sînt grele? Bilele... sînt grele? Aș vrea să joc popice...

•

Dar CRIMA? Parcă pomenisem de o crimă, nu? Ce s-o mai lungim, mult prea ex-

cinstitul călător, ex-cult şi ex-drept, ex-simpatic, ex-bine făcut, a fost găsit a doua zi omat cu un topor în creştet (îmi cer scuze Loţi, dar numai tu mă puteai înţelege, ăştilalţii ar fi sărit ca arşi). Cu ultima suflare, în loc să divulge numele sau semnalmentele asasinului, nobilul călător scrisese pe un bilet, alături de admiraţia sa pentru măiestria loviturii: „...Dostoievski, «Crimă şi pedeapsă», pag. 17".

În fine, lume multă în jurul mortului. Doctorul Khorn încercînd de o oră să ia pulsul şi nereuşind decît să ia coastele. Dona Simson chinuindu-se de tot atîta timp să-i dea binecuvîntarea şi reuşind să-i binecuvînteze hormonal numai pe Paşa Dia Măgureanu din Vidin. Magistratul Gourgou dînd ordine scurte, precise şi auzite doar de soţia sa care-l corecta la fiecare pas înlocuindu-i, cu o dexteritate tipic feminină, sticla de Tuborg pe care încerca s-o şterpelească de sub tejgheaua barului cu una de Fanta (vorba aia: "Fanta, vesela, la toţi cîţi a răcorit, gura flori le-a mirosit..."). eL do Radu regretînd că a ratat ocazia de a mai vinde ultimul exemplar, al patrulea, din romanul său, exemplare pe care le xeroxase, pe şest, la servici, pînă la vîrsta pensionării (şi tot timpul l-a blestemat pe fostul director care nu cumpărase Xerox-ul decît cu o lună înainte de a se muta la altă firmă). DoReMi Stoica răcnind semitonal „hai, liberare! la mai mare" (Nirvana?), în fine, multă lume, dar, în primul rînd (circular), bineînţeles femeile, care se uitau admirativ (nu dăm nume întregi, de teama eventualelor represalii; dacă mă gîndesc bine dăm iniţialele, dar codificat după sistemul „Cronfeld", aşadar: UVW, HJZ, KKT, YWZ, GJ, KW, şamd.).

Să nu-l uităm nici pe eroicul sergent Rabbyt - un sex-simbol pentru femeile cărora nu le pasă de sex - care se luptă de unul singur cu sine însuşi, păzind cadavrul victimei (şi nu al lui, cum aţi fi tentaţi să credeţi) şi fotografiindu-se, în acelaşi timp, cu talpa pe pieptul acestuia. Folosea un SMENA cu manivelă, de campanie, rămas de la bunică-su', din timpul războiului, şi pe care i-l dăduse ca zestre bunică-sa pe patul de nuntă.

Bine, bine, avem nişte personaje, unul beţiv, altul plagiator, altul mort sau sub papuc... avem deci CRIMA... dar care e plotul? Care e plotul, domnilor?

– Băi, nu fii „paparudă", că vine şi plotul!

Mă opresc aici, o clipă, pentru a vă spune cu sinceritate că, deşi sînt rudă cu Papa, nu sînt paparudă. Punct.

*

– Eu pot să-l aflu pe ucigaş, se prezentă în aceeaşi zi Ivonne la sergentul Rabbyt (care era şi şef de post, şi ajutor, şi de nici un ajutor, şi preoteasă, concurînd-o pe Mary-Anne, de cînd făcuse duş cu Popa Hăulitu). Am-o metodă sigură.

– Să mă pupi în cur, cu metoda ta sigură. Faci mişto de organu' statului, că te răstignesc a treia oară, urîtule! la uite ce bicepşi am!

Şi, zicînd aceasta, Rabbyt îşi suflecă mînecile arătîndu-i (bineînţeles, prin lupele, rapid montate, ale ochelarilor) două molecule umflate în catene.

Sărim peste părerile personale ale celor doi despre sfîrşitul lumii şi ne apropiem cu paşi mari, repezi, cadenţaţi, largi, rari, grei, greoi, tîrşîţi, împleticiţi, în X şamd., de plot.

– Ca s-o fac am nevoie de o sticlă Rasputin! reluă Ivonne.

– Băi, să nu-mi zici tu mie Rasputin (sergentul era cam aerian întrucît nu bea decît Cola Cao pentru a deveni sportiv etc.) lui Jhon, să-i zici Rasputin! Nu e o vodcă? Se opri el.

– Ba da.

– Ăsta e preţul?

– Nu, asta e metoda.

– Am descoperit o lume dincolo de ultimul pahar... O pată la care nu ajungi decît depăşind măsura... O lume în care intri ca-n basme, dîndu-te de trei ori peste cap. Un spaţiu de gravitaţie proprie, timp dilatat şi, în general, avînd toţi parametrii mult mai flexibili... E lumea noastră, văzută prin alcool!

Se opri să tragă o duşcă din sticla ţinută cu duioşie la piept deoarece îi cam pierise inspiraţia. Inspiră adînc, preţ de vreo trei înghiţituri.

– La fiecare întoarcere acolo, reiei toate lucrurile de unde le-ai lăsat, dacă nu uiţi. Dar, cel mai important, poţi fi, în acelaşi timp, în contact cu toţi ceilalţi musafiri... Este ALCOOLAMA! căscă el ochii la maximum, odată cu esofagul. Sergentul Rabbyt îşi feri cizmele din calea jerbelor lichide şi îşi aprinse o ţigară (apoi o stinse imediat: doctorul Khorn îl avertizase că, dacă mai trage un singur fum se va preface instantaneu într-o mînă de oase carbonizate).

– Interesant... Dacă teoria ta e adevărată, nu ne va fi prea greu să-l prindem pe ucigaş: tipul e sigur în zonă, ori, dacă e din zonă, trebuie să fie tot timpul beat, sau măcar cherchelit...

– Kir Kelush?! sări Ivonne privind timorat spre un afiş cu un cap de om şi WANTED (URMĂRIT, A SUIVRE), plus 10.000 $, 2.000£ şi 1.000.000 ruble (pe care nu le voia nimeni) (tipu' fusese cobai uman întreaga lui viaţă, iar acum, cînd se pregătea să iasă la pensie, îl căutau unii pentru testarea unei grefe cerebrale), lipit deasupra biroului, în locul obsedantului tablou.

– Pe dracu', nu se ocupă ăla cu chestii aşa mărunte... Vreau să spun...

Se opri deodată.

– Cum vei proceda? Ăă?! Dacă tu te îmbeţi ca să intri în Alcoolama şi să dai peste ucigaş, cu noi cum ţii legătura? O să vorbeşti cu voce tare?

– N-aş avea cum să vorbesc şi acolo, şi aici, şi beat, şi treaz în acelaşi timp, ce, eşti prost?

– Nu. Atunci?

– Aplicăm metoda „Coatele lui Solomon".

– Adică?

– Citez din acelaşi scriitor, nuvela „Întîlnirea" (care trebuie să apară la Anticipaţia de vreo 12 luni): „...Mă uit la degete cum se mişcă şi scriu ceea ce mintea mea gîndeşte despre ele, fără ca sărmanele să ştie măcar..."

– M-am prins! E din Lario Margas Vvosa...

– Nţ!

– Dar, oricum, tot n-am înţeles...

Ivonne oftă.

– Cînd am făcut războiul...

– Nu ştiam că ai făcut războiul. Cum de ai scăpat?

– Eram la telegrafie... Ei bine, unui camarad i-a zburat un obuz căpăţîna în timp ce emitea un SOS!

– Şi? făcu Rabbyt pe durul.

– Mîna a continuat, vreme de un minut, să emită semnalul...

– Ce tîmpit! Ajutor îi mai trebuia...

Ivonne îi băgă pumnul în gît.

– Îţi vezi?

Sergentul încuviinţă.

– Mă legi la un emiţător Morse. O să emit tot timpul, chiar şi cînd voi fi în comă alcoolică.

*

Întrucît ni se atrage atenţia că am depăşit de mult spaţiul acordat pentru acest număr special, ne abţinem de la alte comentarii, informîndu-vă doar că Ivonne a avut un succes extraordinar, ucigaşul a fost prins şi metoda brevetată la OSIM, fiind folosită cu copyright întotdeauna cînd împrejurările...

RomCon '94 - Baia-Mare (de la stg. la dr.): Lili & Mihai Samoilă, Mihaela Rădulescu.

Aşa e, am uitat să vă spun cine era asasinul! Păi, cine să fie? Bineînţeles, însuşi Ivonne, ştia ei ce ştia - chiar mă întrebam, de cînd avea cunoştinţă despre Alcoolama, de ce a spus *tocmai* atunci? - avea remuşcări, probabil, de s-a oferit să-l vîneze pe asasin. Săracu', de nervi, şi beat mort fiind, i-a dat una în cap lui Loţi, cu toporul, pentru a-i aduce în aceeaşi stare (mai puţin cea de beţie, dar del nimeni nu-i perfect). Cînd s-a trezit, a crezut că el l-a descoperit primul. A încercat să-i acorde primul ajutor trăgînd de topor - asta, ca să nu fiţi suspicioşi în ceea ce priveşte amprentele - şi, nereuşind, l-a chemat în ajutor pe Rabbyt - şi tot n-au reuşit, ceea ce era normal - (mai tîrziu, peste vreo 50 de ani, sergentul a scris un lung memoriu, către superiorii şi subordonaţii săi, din care rezulta că el l-ar fi prins, oricum, pe Ivonne şi fără nici un Rasputin, întrucît îşi adusese aminte că bărbatul acela înalt, blond-roşcat, cu barba lui Isus şi figură ascetică, era singurul din toată regiunea care avea un astfel de topor).

Ivonne s-a autointervievat freudian aşadar, în Alcoolama, şi, cînd s-a trezit, a avut simţul (celtic) onoarei şi nu a negat eficienţa metodei recunoscînd ceea ce, bineînţeles, recunoştea că nu-şi mai amintea (aceasta a dus la enorma popularitate a metodei respective). Legile din partea ala erau însă foarte dure şi Ivonne a fost condamnat la 55 de ani temniţă destul de nu prea grea (la locul de bar), dar, dintr-o clipă în alta îşi va termina pedeapsa (DoReMi Stoica: „hai, liberareeel...' hai pe ogoare!... Hai pe tractoareeeee"), aşa că noi îl aşteptăm cu toţii direct în Alcoolama... Şi la mulţi ani!

Radu Pavel GHEO

MIC Sfe

Fiindcă nu auzise nimeni de el, acesta era motivul. Oricît încercase să se facă acceptat, citit, măcar de către redactorii revistelor (ce să mai zică de visul aurit al publicării!), nimeni nu-i accepta nici un manuscris, nici unul! Doar odată, un secretar literar mai milostiv îl spusese pe un ton înţelegător:

– De ce nu te duci, dom'le, pe SFerra?

– Poftim? se holbase Paul .

– Pe SFerra! De ce nu te duci acolo, dom'le? E o planetă, SFerra, trebuie să fi auzit de ea! Da, tînărul slab şi cu mărul lui Adam ieşit în afară ca o cocoaşă de cămilă auzise. De aceea îndrăzni:

– Dar eu nu scriu science-fiction!

– Nu? se enervă secretarul. Da' asta ce-i? scoase el din sertar un manuscris plin de praf. Ce-i Habermann ăsta? Dar nava spaţială, aia ce-i? răsfoi el agitat alt manuscris. Oh-oh-oh! cum îndrăzneşti să spui aşa ceva? Ştiu eu mai bine şi ceilalţi literaţi, nu? De ce crezi că şefu' a respins asta? trînti manuscrisul pe birou, apoi altul, altul... Şi ăsta? ăsta? SF, dom'le, SF! exclama bărbatul, ritmînd cuvintele cu fiecare manuscris trîntit în faţa nasului scriitorului.

Apoi, brusc împăciuitor, încheie:

– Ascultă-mă pe mine: du-te pe SFerra.

*

Odată aSFerrizat, Paul Smith se urcă într-un car-mobil electric, multicolor, cu un design supersofisticat, de SF barochist, care îl purtă spre biroul imigranţilor sau „SFimigranţilor", cum scria pe plăcuţa lucioasă de la intrarea în birou. Un ins impozant, între două vîrste şi cu uniforma albastră de tipul celei din „StarTrek"-ul devenit istorie vie, îl întîmpină.

– Domnule... Paul Smith! completă el după o privire rapidă într-un formular. Vă SFelicităm pentru alegerea făcută! Consiliul Fen-town-ului s-a SFătuit şi a decis că vă putem primi cu braţele deschise, mai ales că dovediţi un real talent de SFriitor. Nu trebuie decît să completaţi acest SFormular şi, cînd aţi SFîrşit, o să primiţi toate îndrumările necesare.

Paul privi uimit la funcţionarul voinic, cu părul grizonat, cu ochii mici şi privire parcă permanent extaziată. Apucă formularul... SFormularul, realizînd că lucrurile puteau fi şi altfel de cum şi le închipuiau. Nu făcea doar o simplă schimbare de domiciliu.

– La rubrica a treia scriu „scriitor"? întrebă el timid.

– SFriitor, vă rog, SFriitor! Şi v-aş SFătui să vă obişnuiţi cu adevăratul vocabular proiectiv al lumii noastre SFerricite! răspunse insul (SFinsul?) pe un ton prevenitor.

– Şi la „domiciliul actual"?

– Fen-town, bineînţeles, doar aţi ales. Veţi primi o locuinţă, desigur.

– Dar ce importanţă are oraşul.

– Are, are! se impacientă func... SFuncţionarul. Dacă vroiaţi să mergeţi în Ars-city, scriaţi „Ars-city" încă de pe Terra, nu? Aţi ales Fen-town-ul, rămîneţi în Fen-town.

– Mai există şi altă alegere, domnule...?

– Nu! Nu, dacă SFrieţi şi vreţi SeFe. Trebuie să ştiţi că noi exportăm 60 % din SF-ul necesar Terrei, plus SFrierile de pe circuitul SFerrian. Cei din Ars-city au doar 40 %, iar calitatea... ce mai, sînt nişte SFrijiţi! Da, mai e Enclava, ştiţi, dar ăia-s aliteraţi, rebeli, aiuriţi, pe care nu-i vrea nici Terra, nu-i vrem nici noi. Ce mai atîta SFadă, sînt comunişti curaţi! Dacă vreţi să SFrieţi, acesta este cel mai bun loc! O să vezi! trecu SFuncţinarul la un pronume mai personal.

După două luni Paul nu mai era chiar atît de sigur. Se săturase de SFrieri care mai de care mai SForăitoare şi de SFilmele zilnice, conventii, congrese, conSFătuiri, lideri şi SFani. Simţea că „a scrie" nu-i acelaşi lucru cu SFrisul. La acea oră pămîntenii cereau cu nesaţ SFrieri lungi, de preferinţă SFace-operas sau SF-cicluri, aventuri SFamiliale, iar el era printre cei care trebuiau să se conformeze. Lucra cîte opt ore pe zi la o SFaga, „Barlingtonii Stelari", care era ecranizată pe măsură ce era SFrisă. Dar publicase în SFîrşit chiar zeci de SFrieri, mai lungi sau mai scurte, îşi văzuse numele tipărit deasupra unor SFrieri, uneori chiar scrieri. Din păcate rareori simţise acea plăcere auctorială. Nu era cum îşi imaginase. Ba, mai mult, la ultima SFedinţă a cenaclului de habitat fusese aspru admonestat de Smirrel, liderul cenaclului.

– Remarc la dumneata o ciudată înclinaţie spre ne-SF, oricît ai încerca să ascunzi asta domnule Smith! rostise acesta cu duritate. Numai recuzita nu e suficientă, există un spirit al nostru... uite, de ce nu iei exemplu de la Micky? Ce-i prostia aia cu doamna moartă? Unde-s aventurile, rachetele, planetele? Unde-i un căpitan ca SFîntul Picard?

Plecînd capul său negricios, Paul privea în podeaua implantată cu imagini de sisteme solare inexistente. Ştia că greşise, ba chiar o făcuse oarecum intenţionat. Vroia să facă ceva mai mult, să încerce, în ciuda durerilor persistente care îl chinuiau noaptea şi la care nu li se găsea leac, să SFrie mai mult decît băsnuiri ca nişte SFormulare. De fapt vroia *să scrie*, nu să mai... SFrie, îl enerva deja tot vocabularul ăla! Şi, uite că o SFeclise! Aproape că nu mai avea bani să-şi plătească măcar cotizaţia, iar asta însemna excluderea, eliminarea. Nu mai erai rentabil, erai condamnat.

Dar, la urma urmei, ce-l lega de lumea asta? Cine-l împiedica să se întoarcă pe Terra? Numai că, amintindu-şi de umilinţele îndurate pe coridoarele redacţiilor literare pămîntene, ezită. Nu, nu! Aici cel puţin îşi vedea numele tipărit deasupra unor povestiri... da, trei SFerturi din ele nu-şi meritau numele, dar mai îi apărea uneori şi ceva, *alt* ceva decît stupidităţi SForăitoare. Uite că îl remarcaseră, dar nu cum credea el.

– Dacă vrei să scrii literatură banală, lipsită de orizont, du-te pe Terra! Sau, la dracu', mergi în Ars-city! Să le mai scazi şi lor vînzările! Ştii că cenaclul nostru a pierdut 3 % din ofertele pe SFăptămîna în curs din cauza poveştii ăleia? Ştii asta?

De fapt nu era obligat să se cramponeze de Fen-town. Chiar de SF! Faptul că citise, printre alţii, cinci-şase scriitori care erau numiţi aici SFriitori, Marii, SFinţii... „Uite cum SFriau ai noştri: Vonnegut, Bradbury, Wells... de-ai noştri erau...", dar cine îi mai citea? Erau doar istorie. Măcar să-i fi imitat... nu! Arar cîte un ins mai SFidător ori pur şi simplu talentat strecura ceva mai ciudat, uneori chiar bine primit, dar cererea pămîntenilor şi, pe circuit închis, cea a fanilor consumatori, a SFanilor, era diferită. Iar SF is money... „N-avem chef de tolstoişti, noi sîntem numai sefişti..."

*

Paul s-a mutat în Ars-city nu fiindcă s-ar fi aşteptat la ceva mai bun (îi cunoscuse pe unii din lideri la conversaţiile SFerrei), ci fiindcă n-ar mai fi rezistat mult la presiunile unor inşi ca Smirell. Atacurile asupra lui căpătaseră o nuanţă SFichiuitoare, ca şi cum... da, dacă n-ar fi văzut cum scădea cererea pentru creaţiile lui, ar fi bănuit o invidie ascunsă în tainiţele acestor inşi, unii necunoscuţi. Dar - era adevărat - aproape nimeni în Fen-town nu-l mai citea, ajunsese aproape un nume non grata, cum mai fusese odată o SFriitoare, Eileen Pope. Normal că nici pentru producţia de export nu i se mai cerea concursul, aşa că se vedea în aceeaşi situaţie ca pe Terra, adică în pericol de a muri de foame. Nu avea în nici un caz de gînd să devină SFan, organizator, „consumator activ", cum li se spunea celor ce constituiau 80 % din populaţia Fen-town-ului. Trebuia să, nu putea să nu scrie, da! să scrie! Aşa că şi-a făcut cererea de transfer, sperînd la ceva mai bun.

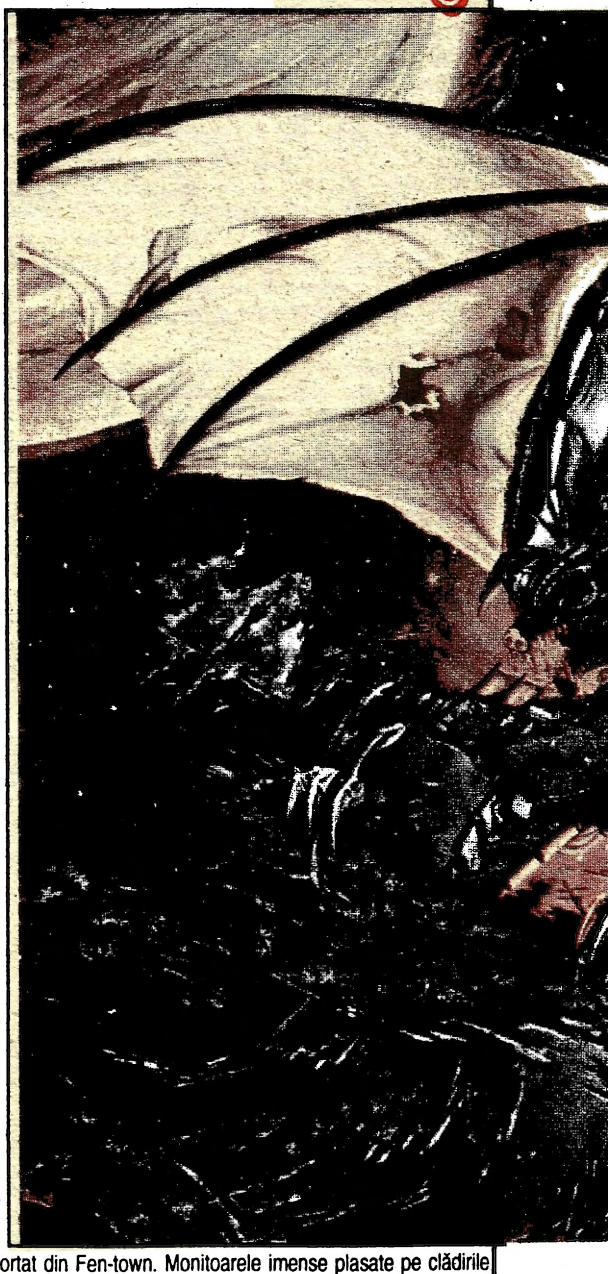

Dar nu era. Chiar dacă pe TV-urile spaţiale din Ars-city, care se împrăştiau - bineînţeles - pe toate coridoarele clădirilor (oficiale sau particulare), nu se transmiteau ultimele episoade „Star Trek" şi Paul nu mai întîlni vreo uniformă verde, sau roşie, sau albastră cu emblema obsedantului „Enterprise", nici inşi cu ţeasta modificată în aşa fel încît să aducă a romulani sau klingonieni (de care era plin Fen-town-ul), această unică lipsă nu i se păru esenţială: SFormularul, SFuncţionarul (de data asta unul îmbrăcat într-un costum arhaic, cu cămaşă, sacou şi pantaloni de stofă gri, chiar şi cu gîtlegău), comportamentul indivizilor, totul părea copiat sau teleportat din Fen-town. Monitoarele imense plasate pe clădirile din oraş rulau vreuna din ultimele epopei gigantice sau anunţau într-un ritm nebunesc rezultatele altor şi altor concursuri de cenaclu, zonale, nume peste nume, SFanzine, SFriitori şi organizaţii, zile SF, convenţii de uliţă sau cartier... Normal, Paul intră într-un cenaclu, cel al blocului unde primise un apartament pricăjit, o cameră în formă de navetă spaţială, cu toaleta în „sala motoarelor". Lucrurile nu-l încîntau prea mult, presimţea aceleaşi probleme.

– Ascultă, îi spusese Carine Voyde, conducătoarea cenaclului blocului - „SFredelitorii". Aici e mană cerească, ţi-o spun ca să ştii, fiindcă-mi eşti simpatic. Bine-ai făcut că ai întins-o de la nenorociţii ăia; marea Literatură e aici.

Paul simţise majuscula din vorbele ei şi replicase timid că, totuşi, şi aici i-au fost confiscate cele cîteva cărţi pe care le adusese cu el de pe Terra, la fel cum păţise şi în Fen-town.

– Ce, ăia ţi le-au dat înapoi? se mirase naiv femeia, apropiindu-se puţin de el. Ce cărţi erau? întrebă ea cu voce destul de caldă.

– Păi, nu mare lucru: ceva Boris Vian, Dovstoievski, Shakespeare, Thackeray, T.S. Eliot... nu, pe Bradbury, Wells şi mai vreo doi... SFriitorii mi i-au lăsat în oraş...

– De-Aia! exclamă ea și se retrase, parcă oripilată. Citești așa ceva? Doar sîntem SFriitori, ai uitat? A, se lămuri femela, probabil de-aia ți le-au dat înapoi, ca să corupi pe vreunii de-aici, să ne SFidezi ideile... poate chiar să te ratezi și la noi! Mie mi-ar părea rău de tine, crede-mă! SFrii binișor, de ce nu te-ai afirma? SF-ul e Literatură, Paul, nu uita asta! Ce s-a mai scris bun în literatură din secolul 20 încoace în afară de SF? Uită-te la cererea cititorilor, Paul! Eu îți vreau binele...

Da, îi-l vroia. Și pe al ei, de altfel. Nu peste mult timp Paul descoperi că șefa avea niște SFîrcuri nemaipomenite și se SFîrcolea minunat. Chiar și în chichineața lui spațială.

Dar asta nu l-a ajutat nici să SFrie mai bine, nici să se mulțumească - dar deloc! cu cea ce i se publica. La una din aniverSFările a „n" ani de la crearea Ars-city-ului fusese chemat de o somitate care îi aruncase:

– Ascultă, tinere, am auzit despre tine! Vezi ce SFaci! Mi s-a spus că ai posibilități și te pierzi.

Atît. Apoi Paul îl urmărise pe individul micuț și rotunjior cum pleacă însoțit de doi SFătuitori și de Carine, frumoasa șefă cu sîni grei, cu SFîrcuri cu aureole cît merele și coapse voinice, unduitoare. Se urcaseră toți patru într-un jet-car negru, aerodinamic, ca o rachetă, la care numai un președinte de cartier putea ajunge. Tînărul oftă. Ceva, un fel de frustrare, gelozie sau amar, îl SFîșia încet. Nu se simțea bine, nu era o lume pentru el. Se întoarse pleoștit de la o conSFerință unde un ins căruia nu-i reținuse numele își înălța pieptul bombat și-și sugea burta cam rotunjoară, declarînd pompos că SF-ul trebuie simțit, SFris și citit cu inima. „Da, poate", se îndoise Paul, „dar se construiește cu mintea. Altfel nici pe Bradbury nu l-ar fi citit decît SFanii, ori aici, ori pe Pămînt".

Totuși n-a plecat din Ars-city. A fost alungat. Cineva l-a acuzat că făcuse într-una din rarele-i povestiri publicate aluzii prea străvezii la adresa SFandomului SFerrei și, dacă ținea el bine minte, numai Carinei, în clipele lui de extaz pre..., mă rog, îi destăinuia încrezător visele lui. Altfel prea ar fi fost singur. Se pare că fusese unul din rarele momente în care Fen-town-ul și Ars-city-ul au căzut de acord. Paul auzise chiar că ar exista SFani care l-ar fi linșat. Dar Carine... nu se așteptase. „E, doar o SFufă, acolo... încercă să se amăgească. Să mă pupe-n SFincter!" gîndi el dur și în cel mai autentic stil SF.

•

Se gîndea la el însuși, autocompătimitor, mergînd agale prin nisipul roșiatic. Poate ar fi fost mai bine să rămînă pe Pămînt, nu trebuia să se lase amețit de secretarul ăla, acum nu mai avea bani să se întoarcă, nici măcar cu un cargo... Dar scrisul lui... SF, SFriitor, nu, asta nu! El scria totuși, literatură, oricum ai numi-o, e literatură, nu SF sau ne-SF! Poate nu era el un scriitor în toată puterea cuvîntului, dar îi plăceau lumile pe care le crea, sentimentul de zeu al hîrtiei. Carine îi mărturisise odată cam același lucru, dar o făcuse cu aerul că vorbește despre ceva rușinos, ca masturbarea ori plagiatul.

Își tîra greu geamantanul cu puținele lucruri ce-i aparțineau. I se dăduse o amărîtă de șansă, doar SFanii erau umani; îl direcționaseră spre Enclavă, lumea MisoSFobilor. Un șefuleț (sau SFan? Dumnezeu îi mai știa, o fi fost chiar SFriitor!) îl avertizase că nici acolo nu-i va fi moale, ba chiar dimpotrivă. Refuzase să-i dea alte amănunte sau nu știa, se pare că nimeni nu prea avea habar despre ce se întîmplă în Enclavă. Altfel i-ar fi spus ceva Carinei, nu-i era chiar indiferent. Eh! va vedea el ! Privi cerul aurorat de soarele roșiatic al SFerrei și pentru o clipă se simți iar pe Pămînt. Parcă... dar nu era. Ca un laț tăios, dorul îi strînse gîtlejul și fu gata să lăcrimeze pentru planeta natală, pentru el...

– Stai! Cine ești? îl întrerupse din visare un strigăt ce se voia amenințător.

De după o colină de nisip ruginiu se arătă o siluetă care ducea în mînă ceva semănînd evident cu o armă.

– Cine ești și ce cauți aici? repetă apariția, mai puțin amenințător și cu o ușoară gîfîială, ca după o fugă greoaie.

– Paul, Paul Smith! răspunse tînărul, puțin răgușit, apoi își drese glasul și continuă mai decis: Sînt SFrii... scriitor și am fost expulzat din Ars-city.

– Expulzat? Atunci bine-ai venit în lumea normală! zîmbi silueta, aproplindu-se.

Da, părea un om normal. Paul răsuflă ușurat: ajunsese la un liman. Insul - voinic, spătos, cu barbă și mustață, cu plete negre, de haiduc - îi luă geamantanul, zicînd:

– Hai să mergem. Te ajut eu pînă-n oraș. Și zi-mi, începu el, cum de-ai ajuns pe -Erra?

– Poftim?

– Cum de-ai venit pe -Erra? Ești scriitor, din ăia?

– Vrei să zici SFerra! se dumiri tînărul.

– Vreau... pe dracu'! se enervă tipul, lăsînd jos geamantanul. Pe -Erra, asta vreau să zic și-o zic, clar! Nu mai vrem, noi ăștia, nu mai avem chef să ne amintim sub nici o formă de idioții ăia cu sfiurile lor! Înțelegi? Deloc!

„Dar chiar ceea ce respingeți vă va aminti tot timpul de ei!" gîndi Paul.

– Aș vrea să cred că o să te adaptezi ușor, se mai muie bărbosul. Nu ni-e ușor aici, în Enclavă, dar vrem să rămînem zdraveni la cap. Pricepi tu, doar nu degeaba ai fost alungat!

Paul Smith nu mai spuse nimic. Îl apucaseră iar durerile lui rebele, care i se localizau în diferite colțuri ale trupului, și mergea scrîșnind din dinți, în ritmul scîrțîitului de nisip de sub călcîie. Se opriră la vederea unui zid lung, rotunjit și destul de înalt, în care se ivea o poartă de metal, ca la o cetate medievală.

– Ai venit! se auzi o voce mirată.

– Da! răspunse insul bărbos, lăsînd jos geamantanul tînărului. L-am adus pe unul nou, cică-i expulzat din Ars-city!

– Da? ia să vedem! se auzi vocea. Trebuie să fie unul Paul Smith, am prins o știre pe rețeaua Ars-city.

Poarta imensă și grea coborî pe niște lanțuri ruginite, scîrțîind îngrozitor. Combinat cu durerea ce-l cuprinse, sunetul chinuitor îl buimăci pe Paul. De după poartă apăru un alt ins, micuț, blond, cu fața plinuță.

– O, da' tare-i -rijit! exclamă el. Ești Paul Smith?

– Da... răspunse jalnic tînărul, SFîrtecat de durerile lui ascunse.

– Mai tare, nu fi așa -ielnic! Și zi, te-au -aîrît ăia? Parcă ai fost și prin Fen-town! Da, ai fost, știu sigur, îmi plăcea cum scriai, numai prostiile alea ca ale lor nu mergeau... Ești prea bun ca să scrii gunoi! Da, sînt încîntat! Tot continua paznicul, prins de o veselie nejustificată. O să anunț acu' -atul orașului, probabil o să se bucure și ei. O să te ră-ețe, gagiule, să vezi! În valiză ce-ai?

Paul îi aruncă cu greu o privire nesimțitoare, căci durerea îi înțepenise și doar cu greu se mai ținea pe picioare. Era cea mai dură criză pe care o avea. Își boldea numai ochii, fix, la cei doi inși țopăitori, cu felul lor ciudat de a vorbi... adică nu, nu ciudat... Prin aburii durerii, Paul înțelesese și se crispă cînd paznicul îi deschise valiza, bombănind că e necesar un mic, nevinovat control, și scotoci asiduu.

– A, Dovstioevski! urlă el fericit, răvășind volumele. Și Updike, Faulkner, Shakespeare, uau! Se opri o clipă, cu o carte în mînă, un volum cu coperți roșii. Se încruntă și-l privi pe Paul.

– Ce-i căcatu' ăsta? întrebă.

– Bradbury-*Fahrenheit*...

– Da, știu, văd! urlă parcă nebun blondutul, aruncînd volumul departe, în nisip. Ce caută aici, te întrebam! O, și ăsta, și ăsta...

Vian, Vonnegut, Frank Herbert, Wells, Lem, Strugatki, volumele zburau unul după altul departe, departe... Paul parcă le vedea cum se deschid, păsări cu aripi de hîrtie, și își iau zborul, apoi cad neputincioase, fragile, în nisip. Își aminti de o altă povestire, de Bradbury parcă, unde oropsitele ființe ficționale se refugiaseră pe Marte.

– Astea-s bune să-ți ștergi curu' cu ele! urlă paznicul, iar celălalt, bărbosul, se duse și strînse grămadă tot vraful de cărți indezirabile, apoi le dădu foc.

Urmărind flacăra, Paul simți că acolo arde o parte din el. Și durerea... puterile îi slăbeau din ce în ce... durerea îi urcă spre creier, îl înmuie. Se scurse lent în nisip, ca o foaie de hîrtie.

– Adu un medic, Tim! urlă paznicul porții. Adu un medic, altfel o -ecleșt! L-a bătut în cap soarele ăsta nebun!.

Mai mult pentru sine, mai adăugă:

– O să-l vindecăm noi, sigur, și de prostiile alea...

Înainte de a leșina, Paul mai avu o viziune fugară a Pămîntului, a lumii pe care o părăsise. Apoi Fen-town, Ars-city, Enclava... Ce păcat: peste tot oamenii sînt la fel...

(-ÎRȘIT?)

DON SIMON

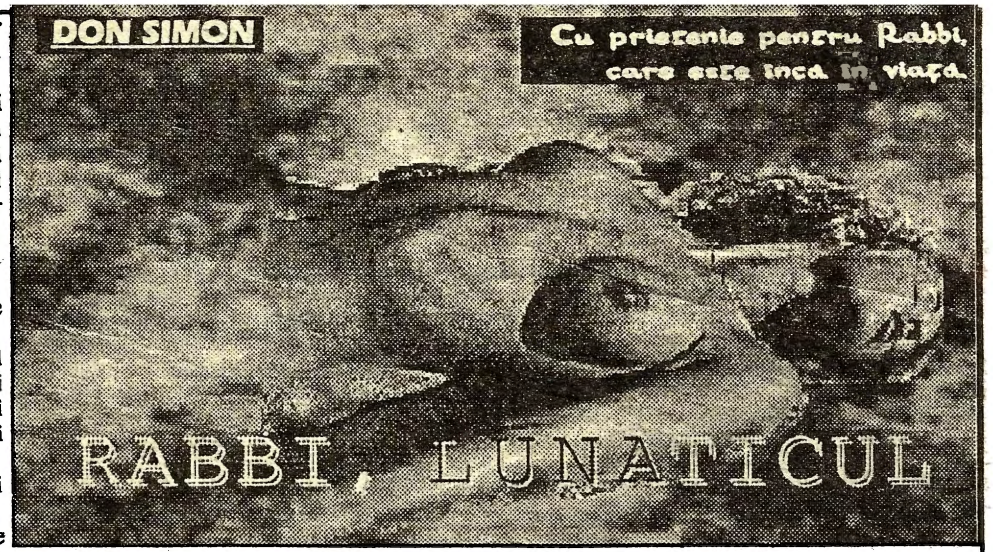

RABBI, LUNATICUL

De fapt îl chema Mario Esteban, dar toată lumea îi zicea Rabbi Lunaticul. Rabbi, pentru că avea un păr minunat, ondulat şi negru şi era slab şi zicea că slăbea cîteva kilograme cînd trecea prin crize nervoase, deşi nu avea de unde să slăbească şi avea ceva din tragismul seminţiei evreieşti. D-aia îi ziceau Rabbi. Iar Lunaticul îi spuneau pentru că ura normalitatea, deşi trăia în ea, o asculta, şi o mirosea, şi o gusta.

Seara stătea şi asculta "alternative fusion", tare, să nu mai audă cum vecinii se plimbau cu căzile din baie, cum urlau ca apucaţii ăia de deasupra, seară de seară, cum veneau punkiştii şi îl împuşcau pe administratorul "fagurelui", chiar şi celelalte zgomote, giffîieli, înjurături, leşinul apei prin conducte, ciocănituri, geamuri sparte şi multe altele. Se săturase să le asculte.

Avea o cameră simplă şi, mai ales, ieftină. Şi cum ar fi putut să aibă altfel?

Cei din departamentul *Muncă şi Protecţie Socială* îl întrebaseră pe vremuri: "ce ştii să faci?", "să zac, aia ştiu", răspunsese Rabbi şi chiar la asta se pricepea cel mai bine.

Îşi tăia braţul stîng în fiecare dimineaţă şi îl dădea administratorului. Nu ştia ce face ăla cu el, însă nu-l interesa din moment ce îl lăsa să stea acolo şi îi dădea două mese pe zi.

Ştia Rabbi ce este durerea. Cu tăierea mîinii se obişnuise, deşi simţea că servopompa lui va crăpa într-o zi de atîta muncă. Îi plăcea să simtă durerea. Toţi ştiau asta, însă nimeni nu-i spunea Rabbi Masochistul, nimeni. Îi spuneau Lunaticul.

Mai încercase să-şi provoace durerea şi prin alte metode. Se aruncase într-un grilaj, îşi scosese ochii, îşi tăiase picioarele, îşi crestase pielea abdomenului lăsînd maţele să-i atîrne între picioare, dar niciodată nu simţise durerea maximă, peste care treci în moarte. Ăia nu-l lăsau să moară. El trebuia să trăiască, să asculte zgomotele "fagurelui", să-şi taie braţul în fiecare dimineaţă şi să slăbească în crizele nervoase, deşi nu avea de unde.

Cînd îşi tăia braţul, o făcea cu un fierăstrău mecanic, deasupra căzii, şi stîngele sărea ca dintr-o arteziană, apoi ardea cioturile cu un arzător, urla, îi plăcea să urle, apoi zăcea între plăcile de faianţă, o vreme, nu prea mult, pînă bătea administratorul la uşă, "eşti gata, Rabbi?", "sînt, ia-ţi-l" şi îşi arunca braţul, iar el mai rămînea, să soarbă pînă la fund durerea.

Pînă la prînz îi creştea alt braţ. Pleca să mănînce, ieşea în mirosurile oraşului şi se întorcea seara ca să asculte din nou zgomotele obişnuite.

Pe pereţi atîrnau cîteva portrete, cumpărate cu bani grei din spectacolele date pe stradă (atunci cînd îi venea să se mutileze), portretele *celor care nu*, ale celor rebeli, Ivanez, Sekhor, Yoban, Hamil şi Sim Petro. Erau singurele fărîme de lux din viaţa lui. Seara le vorbea, iar ăia se încruntau sau rîdeau, dar nu vorbeau, deşi ar fi trebuit, aşa îi spusese cel care i le vînduse.

("Aştia vorbesc. Multe din lucrurile care sînt în jurul nostru, ei le-au inventat. Îi cumperi sau nu?"
"Îi vreau."
"Ia-i şi înjură-i. Sau pupă-i în cur.")

Nu vorbeau şi Rabbi ar fi vrut să îi întrebe *(nu erau ei Scormonitorii?)* ce să facă cu viaţa lui. Asta ar fi vrut să îi întrebe.

* *

Uneori ieşea pînă să se termine întregirea braţului, ieşea cu durerea după el, îi plăcea. El zicea că ar fi fost şi mai mişto dacă ar fi plouat, dar nu prea ploua peste oraş şi nici dincolo. Rabbi nu ieşise niciodată din oraş, nici nu ştia dacă dincolo de marginea lui mai era ceva. Ăia de la *Protecţia Socială* le spuneau mereu să nici nu încerce, ce, n-au ce le trebuie?

Administratorul zicea că ei trăiesc într-o lume virtuală, dar Rabbi nu prea îl credea. De ce l-ar fi crezut? Ăla putea să se fi tîmpit, că doar seară de seară îl împuşcau punkiştii.

Strada lui era la fel de gri ca şi celelalte, la fel de spartă de crăpături, la fel de urinoasă şi plină de igrasie.

O invitaţie fluturată de motocicliştii nazy, mulţi, trecînd în goană, mirosind a uleiuri şi a fum de eşapament, ei, Noua Mişcare, cum se autointitulau cu emfază.

- Ce face partidul vostru? a întrebat într-o zi Rabbi pe unul dintre ei.

- Cum ce face? Vrea să eradice nedreptatea, sau nu ştii să citeşti?

- Aşa vreau şi eu să zbor. Una e să zici şi alta să faci.

- Partidul o va face.

- Şi cum trebuie s-o eradicăm?

- Asta te priveşte. Cînd vei avea dovada că ai îndreptat ceva, te vom primi printre noi.

- Şi ce mai trebuie?

- Să ai o origine morală sănătoasă.

Rabbi a zîmbit, i se întîmpla uneori să zîmbească. Nazy-ul avea părul portocaliu, trei ochi, trei mîini (toţi aveau trei mîini, li se grefa şi a treia, ca să poată ţine lozincile în mersul motocicletei) şi avea sîni de femeie, deşi era bărbat.

- Ca a ta de sănătoasă?

- Faci mişto de mine? Mai bine zi dacă vrei să intri în Partid, că dacă nu, înseamnă că-mi pierd timpul degeaba.

- Mă piş pe partidul vostru.

Aşa era Rabbi. Lunatic. Rebel. Lumea îl înjura de mamă, că aşa venea vorba şi mai erau unii care îl înjurau şi de mă-sa mare, însă atunci se enerva cu adevărat. El zicea mereu: "bunica mea avea două riduri pe burtă, era superbă". Ce să mai O iubise. Şi dacă vroiai să îl enervezi, îi ziceai ceva de mă-sa mare.

Cînd se întorcea tîrziu (şi asta se întîmpla mai ales cînd era nervos), îi găsea pe punkişti în recepţia "fagurelui", cu armele încă fumegînd, iar administratorul stătea lungit, în colţul unde sînt monitoarele serviciului de securitate, cu capul ca un pepene spart. Sînge peste tot şi papagalul urlînd înjurături.

Punkiştii nu-l băgau în seamă, el nu făcea parte din scenariul lor.

Într-o zi Rabbi l-a întrebat pe administrator: "bine, mă, ce dracu te-mpuşcă ăştia mereu?", "nu ştiu", a răspuns, "nu ştiu, dar îmi place". Şi Rabbi l-a înţeles. Şi lui îi plăcea durerea.

A doua zi ieşea (intra) în automatism.

Alte lozinci, alţi motocicliştі nazy, aceeaşi stradă, acelaşi oraş, aceleaşi obsesii.

* *

Cînd se enerva, reprograma arhitectura camerei, modela şapele şi biolitul din structură şi aceasta îşi micşora volumul pînă ajungea să semene cu o caroserie de automobil.

Rabbi stătea întins în fotoliu şi asculta ţipetele portretelor. Odată cu pereţii se micşorau şi ele, şi ei, *cei care nu*, nu suportau asta, îi durea.

- Mă strîng pereţii, mă dobitocule! urla Ivanez (ăsta era cel mai rău dintre toţi). El ieşise primul din muţenie.

- A! Ştii să vorbeşti?

- Mă-ta ştie.

- Tu ai gîndit, mă, lumea asta?

Însă ei erau iar muţi, deşi le curgea transpiraţia în ochi şi se înroşiseră şi erau gata să urle.

- Spuneţi, mă, care din voi a gîndit lumea asta?

O parte din *cei care nu:*
Cristina Filip, Dănuţ Ivănescu, Don Simon.

Nopţi şi zile, multe, trecuseră de cînd Rabbi îi cumpărase ca să le vorbească şi ei continuau să se încăpăţîneze.

Îi ruga, îi înjura, se simţea al lor, dar ei nu vorbeau.

Şi cînd se sătura de muţenia lor, înfigea volanul în unul din pereţii caroseriei (camerei) şi ieşea la plimbare pe coridoarele "fagurelui". Cel puţin aşa nu mai auzea apa prin conducte, certurile şi celelalte zgomote, obişnuitele obsesii nocturne, nu mai vedea gîndacii tîrîndu-şi burţile greţoase pe plastolit.

Vecinii urlau la el din dosul uşilor "mergi în mă-ta-n cur mai încet!", "ia-ţi un hamac!", multe îi urlau, dar ce, el nu-i auzea cînd se plimbau cu căzile din baie? Ei de ce să nu audă? Şi pînă la urmă nici nu se sinchisea. El era rebel, era Lunaticul. Îi înjura gomos, violent, scuipînd cuvintele din goana caroseriei (camerei) şi le rupea gura, că-şi dădeau seama că nu au ce să-i facă.

Uneori ajungea pînă la parter şi îl vedea pe administrator reparîndu-şi faţa şi discutînd cu vreun nazy rătăcit în burta nopţii, îl priveau o clipă, apoi îşi reluau şuşoteala şi nu-i mai dădeau atenţie.

A doua zi, cînd ieşea pe străzi, vedea lozinca din spatele tejghelei administratorului şi simţea că i se întorc maţele pe dos.

Prea mulţi vorbeau despre posibilitatea ca oraşul să fie doar o realitate virtuală. Prea mulţi. Adică ei ce să fie? Proiecţii?

Proiecţiile cui?

- Cum e? îl întreba administratorul.
- Oficant.
- Nu vrei să intri în partid?
- Nu, ţi-am mai spus.
- Ei, băiete, dădea el din cap, într-o zi vei regreta. Dacă nu vei intra, cît de curînd, va fi ca şi cum te-ai pişa împotriva vîntului.

Nici nu vroia să înţeleagă. El îi avea în cameră pe ei, pe *cei care nu*. Spera ca într-o zi să afle adevărul din gura lor, adevărul gol-goluţ, aşa cum l-a făcut mă-sa.

Alte lozinci. Mereu treceau altele în goana motocicletelor.

* *

Ascultînd muzică alternativă îi venise ideea să-şi schimbe sexul. Şi aşa nu năvăleau femeile în camera lui cu portretele *celor care nu*, deşi Rabbi visa să se mîndrească cu ei, să le dezbrace în timp ce se holbează la acele portrete, iar ele să tremure, şi de atingerea lui, dar şi de privirile reci ale celor care au trăit din imaginaţie. Ele să întrebe: "ei sînt?", "ei", să răspundă neatent, calculat neatent, cu oarecare întîrziere, să nu se vadă ce mîndru este că îi are, să pară ceva normal. Dar ele nu veneau ca să le arate. Ele nu veneau.

- Cît m-ar costa o operaţie de schimbare a sexului?
- Ce ţi-a venit?

Ce întrebări tîmpite punea uneori administratorul! Ce să-i spună? Că vroia să vadă cum e, să umble gol prin cameră, să se ducă la oglindă şi să se admire, ce-ar fi vrut ăla să audă?

- Cît mă costă?
- Mult.
- Îţi dau şi cealaltă mînă dimineaţa.
- Tot nu ajunge. Lasă, mă Rabbi, nu te mai gîndi. Mai bine intră în partid.

euROcon '94 - Timişoara (de la stg. la dr.): M. Irimia, D. Ivănescu, M. Haulică

Şi el zicea "partid" cu respect. Credea în ce fluturau nazy pe străzi, credea tîmpitul.

- Chiar, ce faci tu cu mîna mea în toate dimineţile?
- Cum ce fac? Desfund canalizările. Aia fac. Sînteţi nişte nenorociţi cu toţii. Vă aruncaţi chiloţii şi resturile de mîncare şi rahatul de peste zi şi prezervativele. Ar trebui să le las să se adune, să înfunde conductele, să vă treziţi cu rahatul în camere. Asta ar trebui să fac.

Era furios cu adevărat. Nu vroia să-l umilească. Scuipa cuvintele.

- Şi ce faci cu ea după aia?
- O dau la cîini.

Rabbi îşi cerceta fără motiv mîna. Parcă simţea colţii animalelor. Două mese pe zi şi o nenorocită de cameră. Merita?

Şi brusc se lămurea de sterilitatea discuţiei, dar conta? Minute, ore, zile şi nopţi, oricum era nemuritor, ca şi ceilalţi, ca şi oraşul (realitatea virtuală), ca ei, *cei care nu*, cei care atîrnă pe pereţi şi se încăpăţînează să nu-i vorbească, cei care...

Gîndindu-se la ei a găsit soluţia. Să-i vîndă. Îl durea inima cînd se gîndea, dar oricum nu găsea altă ieşire.

Să-i vîndă. Pe ei, Ivanez, Sekhor, Yoban, Hamil şi Sim Petro. Pe ei.

* *

A venit şi ziua cînd a făcut-o, deşi a fost o zi nefastă.

L-au lăsat întins pe masa de operaţie. Chirurgii intraseră în panică din pricina cărămizilor aruncate de motocicliştii nazy. Aia se săturaseră să le sufle vîntul în freză din mersul motocicletelor, se săturaseră să fluture lozinci agramate, se treziseră, se.

Rabbi era o masă sîngerie. Încă îşi mai recunoştea părul de pe picioare şi picioarele şi mîinile şi părul frumos, lung şi ondulat, şi le recunoştea, dar vedea şi sînii şi abdomenul proeminent.

("Vreau să nasc, vreau să fiu în pragul naşterii, asta vreau". Simţea nevoia să chinuie chirurgii, pentru ei, pentru cei care nu, *pentru cei pe care îi vînduse. "Vreau, cînd plec de aici, să nasc, asta vreau".)*

Şi trecuseră orele, multe, vroia să nască, să scape de singurătate, să aibă Rabbi mici, mulţi, cu care să se certe, să se înjure, să-i înveţe durerea şi cum să conducă dormitorul pe holurile "fagurelui", şi simţea durerile naşterii, şi fugiseră chirurgii, îi auzea gîfîind pe culoare, urlînd sub răngile motocicliştilor nazy, apoi se scufundase într-un tunel fără fund, fără margini, fără lumini, doar aer rece şi senzaţia prăbuşirii.

Cînd se trezise, doi nazy îl loveau cu lanţurile peste burtă şi Rabbi mici urlau între picioarele lui, ieşeau, unul după altul, iar nazy îi loveau cu lanţurile şi le rupeau braţele şi picioarele.

Şi lucrul cel mai dureros era că Rabbi mici mureau sub ochii lui, sub lanţurile împuţiţilor de nazy, mureau cu adevărat, şi acea durere îngrozitoare, acel tăvălug suprem de neputinţă, nu i-a făcut nici un fel de plăcere, deşi iubea atît de mult durerea. A suferit ca oricare altul.

Atunci, în acele secunde (minute, ore, zile şi nopţi) îngrozitoare, a ştiut că acela era preţul pentru *cei care nu*, preţul pentru cei pe care îi vînduse.

RomCon '94 - Baia-Mare (de la stg. la dr.): Carmen Maftei, Dănuţ Ivănescu, Mihaela Gheorghe, Roxana Ioniţă, Marian Irimia.

CĂTĂLIN IONESCU

NEUROMATUL

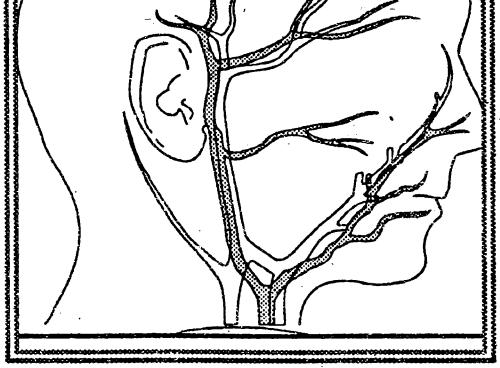

- Ești sigur că legătura-i blindată? întreabă nervos Don Cornelio.

- Sută la sută, răspunde imperturbabil Don Sorinio.

Sută la sută pe mă-ta, surîd de unu' singur. Holograma sa multicoloră trona în dreptul Porții, purtîndu-și cu grijă aura și însemnele Federației. Aspectul mai stilizat al celuilalt, cu simbolurile Asociației, nu păreau să-l impresioneze. Continuă:

- De altfel, le dai o importanță excesivă amăriților ăștia de la Quick Virtual[1]. Nu merită.

- Da, dar sînt susținuți de Sferic Journal, răbufni cu năduf Don Cornelio.

- Sferic Journal e o magistrală minoră a GlobalNet-ului. Este accesat din ce în ce mai puțin.

- Dar e oficială! Trebuie să luăm măsuri!

- Don Cornelio, nu fi copil. Federația nu trebuie amestecată deloc cu Asociația. Asta, unu la mînă. Doi, spațiul Crescendo are rațiunile proprii pentru care a fabricat Sferic Journal, și chestia asta e perfectă. Trei, nu te sfătuiesc să faci nimic pe cont propriu contra QV-ului, pentru că-i doar o pierdere de biți. Lasă-i să urle. Cînd au părăsit oficial Federația m-a durut exact în curul ăl real. Sînt niște hackeri[2] și-atît. Rahați.

Zîmbesc și decuplez. ScanDeep[3] este un soft de milioane și Roxy îl ajustase la fix. Rabbin avea la dispoziție un material excelent și cîțiva oameni cu mînă fină. Niciodată nu înțelesesem de ce se mulțumise cu rolul lui de pește răpitor, departe de rechinii ăi mari. Poate că era vorba mai curînd de-o filozofie. Și de-un mod de-a nu primi cîțiva kilovolți prin rețea, cînd ești cuplat la VR[4]. Scot cristalu' cu înregistrarea și-l vîr în buzunar. Destinația Rossy Boss.

*

ScanDick zace tolănit la o masă, conectat la VR-ul localului. Din cînd în cînd mișcă ușor din cap și din mîna cu senzorul. Mă cuplez la mufa suplimentară. ScanDick accesa biblioteca din Rio de Janeiro. Era refugiul lui preferat.

- Afară, îl invit ceremonios.

Îmi privește implanturile de bio-cristalin masiv și încuviințează tăcut. Revenim în barul lui Rossy, care nu mai era demult boss sau, și mai corect, care nu mai era demult. Arunc înregistrarea pe masă. O bagă în portabil și-o virtualizează. Se strîmbă și-o azvîrie înapoi.

- Da, și?

- Cum, da și? Nu fi idiot! Am dovada legăturii dintre Federație și Asociație.

ScanDick rîde. Îl privesc și-mi amintesc că porecla îi venise cînd se nenorocise cu ScanDeep-ul în Forumul din GlobalNet, pe cînd studia intrările dinspre Cupolă. Alunecase pe-o capcană și-l marcaseră invizibil. Apoi îi trimiseseră o frecvență înaltă pe echipamentul de-acasă, cînd se decupla. Nu-l atinseseră decît două fronturi, dar îl terminaseră. Din migălosul cowboy de virtual rămăsese porecla cretină de ScanDick[5]. Asta-i viața!

- Mare căcat, continuă el. Asta o știe orice cretin. Oricum, du-i cristalul lui Rabbin. Am auzit că are o treabă pentru tine, gagiule.

*

Rabbin mă-ntîmpină în holul vilei. Are pe frunte un VR scump, din diamant artificial, și-și tîrăște matul mufei după el ca o coadă de cîine, alături de coada sa de păr implantat pe ceafă.

- Bine-ai venit, omule. Ia și citește, și-mi pune în brațe, după ce m-am așezat în fotoliu, un terra-cristal.

Îl cuplez la ecranul virtual al holului - Rabbin a fost totdeauna pus la punct cu tehnica. Apare un hipertext fără marcă de referință.

- Te tentează să-l dezarhivezi? susură Rabbin.

Îl privesc și zîmbesc. A rămas la fel de incredibil de slab și la fel de maestru în dezarhivarea pachetelor confidențiale, din care face bani buni.

- Iar piraterii? rînjesc de formă.

- Da' nu-s defel piraterii, se apără Rabbin insinuant. Este umilul meu aport la libera circulație a biților, nu?

Rabbin, la urma urmei, e tot un fel de ScanDick. Ca și mine, de altfel. Îi pun în mînă cristalul înregistrat mai devreme și-l virtualizează rapid.

- Interesant. Mi-a plăcut holograma lui Don Sorinio. O să-mi construiesc și eu o hologramă: cu coroană și în cămașă de noapte, pe closet. Cînd te gîndești că omu' era șurubar la IBM pînă să ajungă omul lui Sir Alex și să preia ideea rețelei Federației.

Știam. Federația fusese prima încercare de a convinge hackerii să se unească într-un subspațiu virtual limitat și închis, fără nici o legătură cu rețelele oficiale. Ideea prinsese și părea că spațiul Federației era impenetrabil și elitist. Desigur, în ultimă instanță, chestia cu izolarea era o cioacă. Pe virtual exista o Poartă Osmotică de acces spre GlobalNet, care putea prelua orice din rețeaua mare, fiind însă impenetrabilă dinspre aceasta. Poarta era domeniul lui Don Sorinio, zis și Sorry Reptile, care devenise peste noapte, alături de lady M³, rechinu' ăl mic al hackerilor. Enervant era că n-avea nici o treabă cu hackerii - se zicea că nu știe să cupleze nici o mufă de display, noroc că existau poze cu instrucțiuni! Unde mai pui că n-avea nici o treabă nici cu lady M³ (cucoana aia care tot lucra la izolamentul piramidă, o idee idioată, veche de cînd lumea), în afară de ambițiile grozave ale lor de a conduce și ei măcar o rețea, un subspațiu, acolo. Treaba nasoală era că erau oamenii lui Sir Alex, unul din marii cu adevărat ai Cupolei. Atunci cînd deveni clar că spațiul Federației nu era nici izolat, nici independent și cînd ScanDick descoperise poarta mascată spre Cupolă, Quick Virtual părăsise oficial Federația, băieții obișnuind de atunci să hoinărească prin Forumul GlobalNet și mai ales pe la Sferic Journal, condus de un cuplu extraordinar hard-soft, Johnny & Addy HS.

- Hei, unde ești gagiule? Nu mai folosești VR-ul? Ești tare!

Îl privesc pe Rabbin de departe și mă fac că nu-i văd tristețea de sub cearcănele machiate în violet.

*

"Hackeri din toate subspațiile, uniți-vă!" - urlă cyberplancardele din spațiul Federației. "Don Sorinio, primul și ultimul tiran democrat al spațiului elitist; votați-l pe Don Sorinio, Administratorul Federației - și toată Matricea va auzi de voi!" zbiară holoafișele în nuanțe incredibile. Mă răsucesc spre piramida 3M încet, deși știu că ScanDeep-ul mă face invizibil, apoi pătrund într-unul din Turnurile Porții, printr-un zid albastru, pe care disting în turcoaz informațiile codului de acces.

O turbulență roșie îmi atrage atenția și m-apropii - este o convorbire particulară, specialitatea mea. Recompun cu migală chipurile interlocutorilor și nu fac rău; semnalul audio vine distorsionat, dar blindajul era deja transparent.

Nicky, zis și Jackass[6], omul lui Don Cornelio, de vorbă cu marele Don Sorinio. Jackass este omul de legătură dintre Federație și Asociație.

- Am procesat proiectul de statut al alegerilor din Federație, zice, plin de importanță, Nicky.

- Era și cazu'l, bufnește Sorry. Ai rezolvat problemele tehnice?

- Sigur, șefule, se miră Nicky. Trierea voturilor depuse în partițiile noastre se face pe baza codului hard-euristic primit după încheierea operațiilor bancare; softurile de transfer sînt codate după algoritmi militari. Sau, mai pe scurt, asta-i: cine nu plătește, nu votează; cine votează, votează ce vrem noi! Genial, nu?

- Măcar de-ar fi așa, mormăie Don Sorinio.

N-a priceput mare lucru.

- Și unde mai pui că proiectul vine din afara Federației. Îl inițializăm și-apoi îl transferăm în Asociație. Cupola să fie liniștită: le dăm de lucru hackerilor și-i ținem bine în frîu. Apropo, ce se mai aude cu QV-ul?

- Căcați plini de importanță. Cică pregătesc un atac concertat în Forum și prin Sferic Journal. Niște ScanDick împuțiți. Dă-i la toți draciii

- Ăi virtuali, sau ăi reali? gîlgîie Jackass.

Ba ăi mă-ti, i-o trîntesc eu în gînd.

*

Sferic Journal se automultiplică în Forum și apoi în tot GlobalNet-ul, care pare surprins de informațiile arhivate. Sub afișele lui Don Sorinio din Federație figura lui este alterată sub forma unei reptile cu ochii aburiți - însemnul matului neuronic, neuromatul. Le trebuie mai bine de 30 de minute să spargă codurile noastre și să revină la normal. După 45 de minute Cupola dă o dezmințire categorică a relațiilor oculte cu Federația, semnată chiar de Sir Alex, aflat undeva în Europa. Asociația, pe coasta de vest și Federația, pe coasta de est încearcă să ignore GlobalNet-ul și Crescendo, polarizînd opac Porțile. Dar Johnny & Addy au spus ce-au avut de spus. Și cu asta, basta. Furtună de 64 de biți prin terra-octeții virtuali. Roșul devine pentru o clipă roz, apoi revine roșu. Hackerii de la Quick Virtual au găsit ceva. Ei, și? Cine să-i asculte în nebunia turbioanelor din GlobalNet?

ScanDick renunță și se pierde în accesul spre biblioteca din Rio. Rabbin se retrage la afacerile sale cu hipertexte. Johnny & Addy au decuplat. Decuplez la rîndu-mi și dau pe gît poșirca de la Rossy Boss.

Mă ridic și ies afară. Un polițist se holbează insinuant la mine, agitîndu-și bastonu'. Îmi strîng jacheta peticită, las capu' în jos și traversez repede strada plină de jeg, în lumina palidă a soarelui ascuns de pîcla groasă.

ADNOTĂRI

[1]Quick Virtual - Virtual Rapid (lb. engl. în orig.)

[2]hacker - spărgător de soft-uri, pirat virtual (lb. engl. în orig.)

[3]ScanDeep - aprox. Scanare în profunzime (lb. engl. în orig.)

[4]VR - prescurtare de la Virtual Reality (Realitate Virtuală)

[5]ScanDick - aprox. Scanare în pulă (lb. engl. în orig.)

[6]Jackass - aprox. Nătărăul (lb. engl. în orig.)

MIHAIL GRAMESCU

SCRISOARE DE DEPARTE

Dragă prietene,

Îți scriu această scrisoare de foarte departe. Însă nu din spațiu, ci din timp.

Nu știu cum a ajuns la tine - poate că ai citit-o în vis (acele „biblioteci akacice" de care tot vorbesc inițiații?).

E o scrisoare bizară - ce aș putea să-ți spun? O scrisoare prin timp.

Să nu mă întrebi cum. Cine caută găsește. Ți-o scriu tocmai ție fiindcă... știu că tu crezi în... chestii din astea. Ești un sefist... oarecum. Deci obișnuit cu... ideea. Numai că eu ți-o trimit pe o cale... nu tocmai SF.

Să nu mă întrebi cum. De altfel cred că există și aici (în acest domeniu, vreau să zic), o *cenzură*, sau ceva de genul ăsta - chiar dacă ți-aș explica tot nu ai înțelege - poate că nici nu „merge" de fiecare dată sau, poate, nici nu are importanță, de fapt, ce faci. Poate că e o STARE.

Important e că *se poate*.

Este ceva religios. Legat, oarecum, de Biblie. Și de Dao De Jing. Scrie acolo. Deși... nu foarte clar.

Îți repet, nici nu sînt foarte sigur că gesturile, ce faci și ce spui, cum și în ce fel, au vreo importanță și că nu e, de fapt, vorba de altceva. Ceva cam din ceea ce numiți voi, acolo, *parapsi*. Sau spirite...

Mda. Spirite. Dar altceva decît își imaginează cei care vorbesc despre „chemarea sufletelor morților". Sau satanism. Este legat, oarecum, de partea cu *chivotul*. Și de *Apocalipsă*. Nu are caracter de adevăr științific - ci de adevăr REVELAT. „Prințul Lumii Acesteia"... nu cred că poate interveni în vreun fel. Nici Iscoadele lui. Asta cred că reprezintă Limita Puterii Sale.

Dovada că „mai e și Altceva". Unul dintre lucrurile de care SE TEME.

Nu știu cum ai ajuns în posesia acestei „scrisori" - în schimb ȘTIU că a ajuns la tine. Mi-ai „răspuns" atunci, dar eu n-am înțeles ce voiai să zici. Poate că nici nu *credeam* (pe atunci) în așa ceva. Astăzi cred. Și înțeleg o parte din ce mi-ai spus atunci.

Știi, ai murit foarte tînăr. Acum sînt ani de zile de cînd nu mai ești printre noi. Viața ți-a fost întreruptă brutal. Nu știu să-ți dau foarte multe amănunte - ai murit într-un accident. „Accident", sau accident? Nu știu. Am auzit tot felul de zvonuri despre moartea ta. Niciunul însă nu a reușit să-mi elucideze nedumerirea dacă a fost chiar un accident sau o crimă. Dacă nu chiar o sinucidere. O fi fost, oare, intercorelată în vreun fel, moartea ta, cu acestă scrisoare pe care ți-o trimit acum? Nu știu. S-ar putea - îți umbla zvonul că ai fi un soi de... profet, ceva - că știai despre viitor ceea ce alții nu știau... Pentru mine, ideea scrisorii ăstela mi-a venit tot întorcînd pe toate părțile un vers de prin Păunescu (uneori poeții spun, sub inspirație, lucruri de care nici ei nu sînt conștienți): „Tic-tac, telegraful cadavrelor ude".

Am fost astăzi la tine, la cimitir, și nu am reușit să-ți mai regăsesc mormîntul. De fapt mă dusesem la mormîntul bunicii mele - se împlineau paisprezece ani de la moartea ei - și stînd acolo să ard o lumînare (n-am mai găsit preot să-i citească o slujbă) mi-am adus aminte de tine. „Tic-tac, telegraful cadavrelor ude"...

Da, scrisoarea mea nu are, totuși, legătură cu spiritele morților. E ALTCEVA.

Îți dai seama, însă, că ALTCEVA-ul ăsta, are caracter religios (ca să „meargă" este nevoie și de foarte multe rugăciuni, de curățenie, de o anumită *stare* - oricum, ALTCEVA-ul de care spuneam nu poate fi făcut chiar public - ar începe toți să scrie răvașe cu treburi de genul: „vezi că pronosportul din data de x o să fie...", sau „la numărul de loto nu-știu-care", sau „vezi că pe data de o să fie un război civil" sau „o lovitură de stat" sau „o revoluție"...

Mda. O REVOLUȚIE.

Îmi aduc aminte, cînd ai primit scrisoarea asta și ai venit să-mi... „răspunzi", ce tevatură a mai ieșit! Cred că te speriaseși foarte tare și spuseseși cui nu trebuia despre ea - poate că o și arătaseși...

Poteră, securitate, „organe superioare de partid și de stat" care să ia notă și să explice „sus" ce și cum, că nu e o farsă, că...

Nu era o farsă. Iată, eu îți scriu scrisoarea și tu o vei primi/ai primit-o. Numai că eu, atunci, fiindcă nu-mi explicase nimeni nimic, nu înțelegeam ce vor, ce vroiați, despre ce era vorba. Cîțiva mi-au tras, din exces de zel, și cîteva palme. „Cum de ți-a venit ideea să scrii așa ceva?" Apoi au tot așteptat să continue „seria" cu știri din viitor. Dar n-a mai urmat nimic. Evident. Nimeni nu mă poate constrînge să fac asta - sau, poate, ți-am spus, o fi un fel de *cenzură* (să-i zicem) care are grijă ce, cum și unde trebuie să ajungă. Și la cine. Da, probabil că e și o „cenzură" în lumea... „spiritelor". Sau Spiritului. *Sfînt.*

*

Doamne, cîți ani au mai trecut de atunci! Mai ții minte? DUPĂ ce ai primit scrisoarea mea (oare de ce nu mi-oi fi putînd scrie scrisori din astea singur - eu mie?) (*știu* de ce - există și în CARTE o specificație în acest sens: nu poți folosi CARTEA asta decît pentru binele celorlalți, nu în folos *propriu*) ce ne-am mai bătut capul, pe atunci, cu „informația recesivă în timp". (Dan Apostol pretindea că nu există și nu poate exista - noi susținem că ar putea fi).

Probabil că multă vreme năzbîtia asta a mea a stat „la dosar", ca *probă* prin care și cu care să se dovedească *absurditatea* celor cuprinse în ea. Nu a fost, însă, nici o „absurditate" și toate cîte le-am scris eu acolo (adică aici) aveau să se desfășoare întocmai. Evident, fiindcă viitorul nostru de atunci era, pentru mine, azi, Trecut. Iar Trecutul e ca atare. Nu ai ce schimba la Trecut. Trecutul e imuabil. Ca și această scrisoare a mea, pe care ți-o trimit și, prin tine mie și, prin noi, Istoriei, ca pe o dovadă că SE POATE. AMDG. „Dacă Dumnezeu vrea, POATE".

Singura întrebare pe care ai mai putea-o (sau *am* putea-o) pune este: DE CE EU? De ce eu și nu altcineva?

Numai că, la acest punct nu știu sigur dacă nu „*și altcineva*". Iar dacă numai mie mi s-a făcut acest „favor", atunci probabil că scrisoarea asta a mea va fi trecut de „proba" examenului cine știe cărui „juriu" - religios sau... spiritual, care a hotărît că a mea este cea mai bună. Sau cea mai inofensivă.

Sau, cine știe, poate că „gașca" asta de SF și-o avea, și ea, *harul* ei. Sau Sfîntul ei. Sfinții ei. Oi fi fiind și eu printre aceștia. Sau tu. Sau Merișca. Sau Colin (mă simpatiza, nu?).

Sau o fi existînd alt Sfînt, din afara „grupului", care s-o fi îndurat și de „turma" asta rătăcită. Știi, eu „m-am dat" tare de tot cu DUMNEZEU.

Nici pe vremea aia nu eram eu chiar ateu dar, de la o vreme, înainte chiar de Revoluție, am devenit bigot de-a binelea. Fiindcă m-am convins că „educația" noastră „ateistă și științifică" a fost o mare minciună. Și o eroare. Dar nu pot să-ți scriu prea multe aici pe tema asta fiindcă aș expune pe toată lumea. Știi și tu ce caz făceau (pentru tine, încă, „fac") ăia, și de la Partid, și de la UTC, pe tema asta. Sîntem abia prin 1975 - 1976 (dacă-mi aduc bine aminte) - abia s-au potolit de cîțiva ani cu măcelărirea popilor și credincioșilor. Chiar, ce le-o fi cășunat așa de crunt pe toți credincioșii lumii, cînd și Marx și, înainte de el Owen, fuseseră destul de religioși? Marx trecuse de la iudaism la catolicism (mi se pare la Jesuiți). Tot socialismul debutase sub pulpana duhovnicească și cu CĂRȚILE SFINTE în mînă. De unde, atunci, atîta intoleranță? Doar fiindcă Stalin fusese răspopit? Sau, de fapt, era cu totul altceva - tot un război religios...

Da, a fost o revoluție. Pînă la urmă „sfîntul" Laie a călcat în strachini rău de tot. Înainte de moarte - fiindcă a murit și el, și încă destul de urît - a sfîrșit-o-n fața plutonului de execuție - înainte să cadă, însă, („de ce ți-e frică nu scapi") a apucat să mai dea niște ordine anapoda, punîndu-și pe cap mii de morți. Și eu, și alții care nu eram străini de „conducerea " lui" ne-am dat la o parte în ultima perioadă și i-am lăsat dracului cu trepăduși, să-și frîngă gîtul. Prea era canalie și incapabil să aprecieze și recunoască pînă și pe cei care-l ajutau să fie ce era. Așa că, lăsat de capul său cel prost și cu „sfetnicii" săi oportuniști (dintre care, tu, acolo, ai început deja să cunoști cîțiva - eu, ulterior, aveam să ajung să am de-a face cu și mai multe *tinichele* din astea - am încercat eu să-i manevrez, dar îmi riscam pielea de fiecare dată - ăștia, cînd îți fură ceva, nu te iartă! - după aia se tem de tine și-și dau toată silința să te lucreze cît mai tare, să te *lichideze*). Lăsat cu orbii, „tătucu" analfabet și bîlbîit s-a făcut țăndări. Cîteva luni mai tîrziu și „lagărul comunist" est european, ai cărui „conducători înțelepți" erau suficient de proști cît să nu-nțeleagă nimic din lumea asta (iar, din CEALALTĂ, nici atît). Sforari și escroci.

*

Poate crezi că-i mai bine acum? E; într-un fel, mai bine. Depinde ce înțelegi prin „bine". E de mîncare prin prăvălii, adică. Știi, cu cît trecea vremea - înainte de Revoluție - cu atît se goleau alimentarele și restaurantele. Nici pîine nu mai era. Foametea de 7 ani a egiptenilor antici nu cred că va fi fost mult mai aspră decît a noastră în deceniul opt. Tu, în 1976 unde ești, nici nu-ți poți imagina asta - încă e mîncare destulă, sînt încă haine în magazine, radiouri, televizoare - un soi de abundență falsă care se va spulbera, cu vremea, ca nimic. Speranța socialistă și „viitorul luminos" vor deveni doar o disperare generală, cu frig, cu lipsă de libertate, cu frică de represiuni, cu xenofobie, cu dezastre. *România se scufunda în marasm, pe întuneric, mut.* Corupție. Lipsă de perspectivă. Muncă de robi. Și gargarele prezidențiale zilnice în care, cînd nu eram apostrofați că nu dăm în brînci cît ar fi vrut Faraonul, eram asigurați că o ducem bine, cît se poate de bine, mai mult decît se poate de bine. Apoi, la prima mîrîială, au trimis tancurile și au pus soldații să tragă. Și ei au tras. „Brava Armată Română" și-a măcelărit propriul popor. Au avut curaj... să tragă în oameni cu mîinile goale, doar fiindcă aceștia țipau de foame. Că, altfel, în ăia „de afară", cu arme, n-au tras în nimeni. Iarăși ne-au înfrînt fără să tragem un foc în ei. „Brava Armată Română", de la *Al Doilea Război* încoace, e o oaste de înțelepți și filozofi - adică de fricoși: decît să-și riște el pielea vreunul, mai bine se dă cu adversarul și trage în propria populație civilă, dezarmată.

Ție, în 1976, chestia asta îți apare ca incredibilă, poate. Comunismul pare foarte amenințător. Ei bine, să știe de la mine „comunismul" ăla: Bă „eroilor", v-au caftit occidentalii de v-ați scăpat în scutece! - nici să cîrîiți n-ați avut curaj! Ați fost, și așa ați rămas, niște lași! Azi, „eroii" de ieri fac trafic cu carne vie pentru lupanarele „ălorlalți".

S-a ales praful!

Aia e. S-a ales praful. De tot.

*

Măcar în privința SF-ului cred că ți-ar fi plăcut aici. E SF destul. Nu mai prididesc să-i citesc. Dar, de publicat, se publică aproape numai SF străin. Privatizații continuă, din punctul ăsta de vedere, „tradiția" comunistă: nu publică români, că, cică, se tem că nu se vor vinde.

Și SF-ul e altul. Nici nu știu dacă ar mai fi gustul tău. Ție îți plăceau Rogoz, Colin, ba chiar și Bîrlădeanu, rușii care apăreau la Editura *Tineretului* și în *CPSF* destul de frecvent, socialiștii... Acum tipăresc numai occidentali. Și, mai ales, americani. Cărți masive, romane-fluviu de sute de pagini - unele dintre ele le aveai și tu, în original - le xerografiai la servici, ca un fan-teribil ce erai, riscînd să fii luat la ochi de securitate că: „da' ce-ți trebuie ție cărțile alea? *Ale noastre* nu sînt bune?"

Cine știe dacă ai citit mai mult de 10-20 dintre ele - nu erai un cititor prea rapid în

limbi străine. Dar de cumpărat (la prețuri destul de piperate, „la negru"), le cumpărai. Altele le dădeai la copiat. Ai aruncat o droaie de salarii pe ele.

Biblioteca ta a rămas „moștenire" fandomului, la moartea ta. Moștenire pierdută. Risipită. A luat cine ce-a vrut. S-a vorbit, ca și la moartea lui Colin, mai tîrziu, de o *fundație*, de o bibliotecă a fanilor... (de parcă tu nu trăiseși decît pentru bucuria lor la pomana de înmormîntare). O stupizenie. Acum, abia dacă își mai amintesc de tine. Ăia vechii, că ăia noii...

Însă avem cel puțin doi miniștri „sefiști". Din păcate, cei mai mulți sefiști mai „dinainte" se cam dezic de bazaconia asta. Acum, c-au parvenit, s-au făcut „oameni serioși". Redactori, directori, chestii, „șușe"...

Eu am intrat în Uniunea Scriitorilor. Da, pînă la urmă m-au primit. După Revoluție. Înainte a fost imposibil (nu se intra decît cu semnătura personală a Marelui Satrap). Numai că, azi, a fi membru în US nu mai înseamnă nimic. Nu mai înseamnă mare lucru.[15] Alerg, ca și înainte, cu volumele, pe la edituri și redacții, să le public, și degeaba. Sau, aproape degeaba. Abia-abia. Prin reviste, însă, public. Nu în *CPSF* (care apare iar), ci în altele. *CPSF*- ul nu are nevoie de mine, și nici eu de el. IEA, (pe care tu l-ai recomandat în „gașcă") și-a bătut joc de mine, „angajîndu-mă", cică, (la „recomandarea" lui AM). Am stat acolo vreme de vreo doi ani pe un „salariu" cît să mori de foame, dar nu m-a publicat decît de vreo cîteva ori, ocazional. Nici numele nu mi l-a trecut la colectivul de redacție. L-a trecut pe al altora. Care n-au luat premii la concursurile *lor*. La nici un concurs.

•

Am îmbătrînit mult. Am și albit ceva. După cîțiva ani de cărat sare prin subsoluri pentru o stație de dedurizare a apei m-am ales cu șalele frînte. Am un diagnostic de ateriță obliterantă și un picior „amorțit".

Nevastă-mea și fiu-meu m-au părăsit (după Revoluție) la greu... La un moment dat, de disperare - mă durea bazinul, nu reușeam să mai public nimic (foștii „prieteni" avuseseră grijă să mă vopsească, probabil, pentru a fi pus, iar, sub interdicție, la „index"), eram deprimat rău - nici din pat nu mă mai simțeam în stare să mă mai ridic.

De la Revoluție se bate mult tamtam pe „libertatea sexuală". Adică pe libertinaj. Vrei, nu vrei, *trebuie* să fii libertin. Nu știu dacă ți-ar place acum. Aici. Mie nu-mi place treaba asta de fel. Noi am fost crescuți altfel...

Și serviciu se găsește greu. (Și „înainte" se găsea greu - fără „pile și relații" nu ajungeai la nici un rezultat). Acum, mai peste tot, servicille sînt „tranzitorii". Te țin cîteva luni, te plătesc cît pot de prost, după care-ți dau un șut în fund.

De cîteva luni m-am pensionat. Am vreo 90.000 de lei pe lună (e inflație). Evident, nu-mi ajung decît să plătesc întreținerea casei, să-mi iau țigări, pîine, abonament de transport în comun. (Am aflat că, pentru noi, handicapații, transportul e gratis. Nu mi-a spus nimeni asta la Comisie - am aflat-o întîmplător. Toate înlesnirile sînt ținute secret - dacă afli de ele, beneficiezi, nu afli, te descurci cum poți. E o adevărată farsă cu „protecția socială" - toată formularistica e atît de încărcată că, dacă ești cu adevărat „netransportabil" sau nu ai familie, sau mori sau renunți la drepturi. Colaborez și eu pe la reviste, cu texte. Și ca să nu-mi mai rețină împozitul, care este foarte mare - pînă la jumătate din cît îmi dau, ba chiar peste - mi-au cerut o adeverință. Le duc una - nu e bună, asta e cu altceva. Mă duc la Comisie - 'ce: „dacă poți lucra te depensionăm". „Colaborez, nu lucrez". „Dacă poți colabora, poți lucra. Nu ai voie să lucrezi, ca pensionar.")

Îmi amintesc, pe vremea aia, ce probleme mai erau și cu casele. Noi, eu și nevastă-mea, am obținut, pînă la urmă, o casă - un apartament pe lîngă Uzinele *23 August*. Dar ce folos, acum? Nu arăta chiar rău, dar vecinii erau țigani, sau „din ăia de au rude în străinătate" - „scut uman" pentru apărarea „punctului strategic". Am casă (mi-a cumpărat-o maică-mea, înainte de scumpire), dar ce folos? Nu mai am nevastă. Nu mai am copil. Nu mă mai vizitează nimeni. Sîntem în Capitalism, bă! *Homo homini lupus*. Homo homini spanac pe varză.

Mi-a cumpărat mama televizor în culori, la a doua mînă. Mă uit la el - se dau multe filme (pe posturile private), pînă noaptea tîrziu. După divorț, o vreme n-am mai scris nimic. „De ce pana mea rămîne în cerneală, mă întrebi?" Știi, strînsesem o mulțime de texte bune și, pînă nu le publicam pe astea, nu simțeam nici un elan să mă muncesc să mai scriu altele. Și apoi, știi cum fură ideile trepădușii...

Acum îți scriu ție. Tot ești un soi de „public" pentru mine. Fiindcă, altfel, ăștia de-acum se zgîiesc mai degrabă la ecrane decît să-și bată capul să citească. Tirajul cărților a scăzut ceva ce nu-ți vine să crezi. Cei mai vînduți autori abia dacă reușesc să mai editeze cîteva mii de exemplare care, cînd se vînd, nu prea le citește nimeni. Da' nu se prea vînd. Tindem să devenim o lume de analfabeți. Sîntem „o societate în declin".[16]

Știi, tu ai fost, probabil, unul dintre cei mai entuziaști cititori ai scrierilor mele. Apoi a mai fost și Dan Merișca... Lucian, poate și Al. și Herivan, Colin... Cîțiva. Ți-am spus că Dan a murit?[17] După Revoluție. Și tot în niște circumstanțe ciudate. Ca și tine, cu nevastă-ta. Abia vă căsătoriserăți. Înainte să plecați pe munte am fost împreună în parc, la 23. Era o zi caldă de primăvară. Mi-ai șoptit că știi că o să mori. De unde știai? (Din scrisoarea mea?)[2] Și am vorbit de Dao De Jing.

Înainte să se prăpădească, și Dan le spusese alor lui că se teme că o să moară curînd. Îi spuseseși tu ceva? [2]

Pînă la urmă toți murim. Oare ACOLO unde sînteți voi acum (sînteți vreundeva? creștinismul ne asigură că, după moarte, pînă la *Judecata de Apoi* nu sîntem nicăieri), (dar *dacă* sînteți, după moarte, pe aici, sau altundeva - unde sînteți și ce sînteți acum) vă mai pasă de SF? Mai țineți, pe ACOLO, cenacluri? Mai comentați texte? Mai scrieți?

Mă tem că nu. Scrisul e al lumii-acesteia.

Și, totuși, scrisoarea mea, asta, a ajuns la tine. În 1976. Sau '75. Printr-o minune. La tine, și la Papa de la Roma. Apropo, și el a murit. Ce o fi spus despre ea Papa de la Roma? Sanctitatea Sa trebuia să știe, el, ceva... Și Ceaușescu...

Există, din Evul Mediu, un tablou cu chinurile la care a fost supus un mucenic (nu-mi mai amintesc care). Îl tăiaseră pe burtă și piept. Pentru că încercase să trimită, și el, o epistolă prin timp? Sînt mulți care se tem teribil de chestia asta. Probabil toți criminalii ale căror crime Timpul, dîndu-le-n vileag, îi expune demascării. Apoi, toți uneltitorii și complotiștii... pe care eu nu-i divulg aici, iar Ceaușescu și copoii lui, acolo, nu au ce să-mi facă să mă determine ACUM să le spun NUMELE. Cu cît mă oprimă mai rău *atunci*, cu atît mai dușmănos îi sînt astăzi. Să-l salveze (să-i salveze) trepădușii lui! Eu nu! Eu am scăpat! Sînt *aici* ! N-au ce să-mi mai facă. Îți pot scrie scrisoarea asta și n-are cum să-mi mai trimită *asasinii* lui să mă extermine, așa cum îi curăță pe indezirabilii care se ușchiau în Occident. La ei aveau cum să mai ajungă. La mine nu. [18]

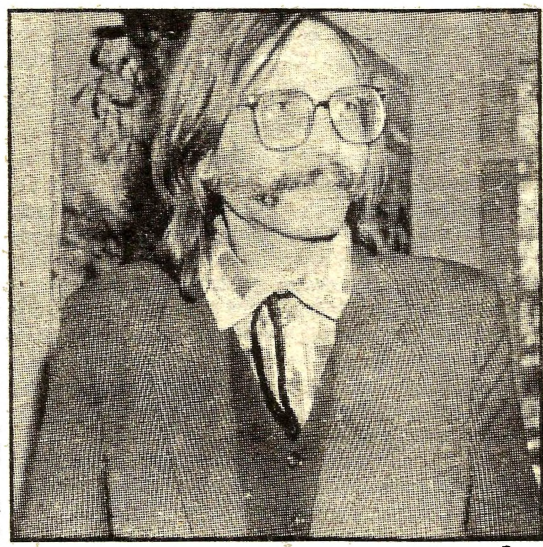

Din păcate, însă, nici tu. Nici Dan. Niciunul dintre MORȚII MEI dragi. Sînt singur[3], DINCOACE, într-o lume străină[4], îndreptîndu-mă spre un alt mare prag: ANUL 2000.[5] Bolnav, bătrîn, singur, zgribulit și trist. Vorbesc cu voi la un „telefon" INVIZIBIL și STRANIU[19] - un telefon numai al scribilor (sau, poate, al scriitorilor SF) - un telefon peste timp la care voi îmi răspundeți la întrebările pe care nu vi le-am pus încă. Morții mei, răspunzîndu-mi prin memoria STRĂLUMINATĂ.

Știu că e, ACOLO, lîngă tine, și nevastă-mea, la care nu mai am azi acces. Ce mai faci, draga mea? De ce mă vei părăsi? De ce?

Nu știi. Ne iubeam, încă, atît de mult pe atunci! Mă iubeai? Chiar mă iubeai?

Îmi faci semn că da, plîngînd, prin apa memoriei, tulbure STRĂLUCIND, ca un puhoi năvălind amar către mine.

Și, atunci, *de ce ?*

Doar voi mi-ați mai rămas, prieteni de altădată, morții mei dragi.

Morții mei vii.[6] N-am cum să vă scot de acolo, de departe. Ne îndepărtăm, odată cu trecerea vremii. Mă aflu la bordul unei nave foarte înalte.[6] Am descoperit, cu multă strădanie, modul de a comunica peste timp cu voi, dar n-am cum să modific Istoria. Sînt mesagerul vostru, delegatul vostru aruncat (propulsat) către anul 2000, cînd se va schimba Eonul, să vă fac semn.[7] Radu Stanca se înșela. Cei plecat spre *Izvoarele Nilului* ARE CUM face „semn celor rămași în Port". Nu s-a întîmplat, încă, nici un cataclism planetar. Lumea există. Mergeți înainte! Ni s-a promis că „nu toți vor adormi" (...) " pînă Mă voi întoarce".[8]

Și eu încă sînt. De aici, din viitorul meu înalt[6], scufundat în micime, vă scriu.[9] Conform bancului: „Capitalismul se află pe marginea prăpastiei - Comunismul e cu un pas înaintea lui".

Totul e să-mi păstrez memoria - să-mi amintesc ce mi-ați răspuns *atunci*. Dacă Prințul Lumii ne-a despărțit - DUMNEZEU ne dă voie, totuși, astfel, să ne mai întîlnim. Măcar cu o parte din noi. Cu partea *de spirit*.

E și Colin acolo? Nu. Cu el probabil că „vorbesc" Hobana sau Rogoz. El mai trăiesc.

Pietenii cu prietenii. Generațiile cu generațiile. Familiile cu familiile. „Vii cu vii" - „nu puneți vinuri noi în butii vechi".

Nu plînge, tată. Abia ai ieșit din închisoare și e tare greu. Dar: „o să fie bine! O să vezi! O să fie bine!"

O să fie un spanac. Deocamdată mi-e rău.

Abia vă mai văd. Abia vă mai aud peste timp. Un Ceaușescu, tînăr și promițător, la o tribună înaltă. Un vis. O speranță. O groapă a Istoriei, din care, parcă, nu e scăpare. Și niște înainte-mergători. Care nu sînt aceia care par a fi. Ci alții. Uite, eu, de pildă.

Vă scriu o scrisoare prin timp. Un cardinal, RUGÎNDU-SE NEÎNTRERUPT, dă mărturie pentru mine. Doamne, ce mult am suferit și cu cît am plătit drumul pînă aici! Doamne, ce rău îmi el Chiar trebuie să merg mai departe pe drumul ăsta? Pînă cînd?

Închei aici scrisoarea asta.

Mai sînt patru ani și jumătate pînă în anul 2000. Lumea încă există.

Stăpînul Celor Cinci Sfere poate să n-o oprească, încă, din Drum.

4 iulie 1995

NOTE ÎN EFECT SUBLIMINAL

1) E o Mare Taină a Bisericii, a scriibilor - să nu mă întrebi cum fac - poate că nici nu știu, de fapt, adevărata *CALE* pe care a ajuns la tine scrisoarea asta. Desigur, călăii de atunci ar vrea să o afle și ei - ar fi o șmecherie grozavă pentru spionii pe care-i trimit „dincolo". Asupra ălora pot exercita presiuni. Dar asupra ăstorlalți, de DINCOACE, din viitor, nu pot întreprinde nimic. Noi ne dăm, către VOI, către EL, către Istorie, raportul că „nava cosmică" a Planetei poate merge mai departe.

2) Moartea ți s-o fi tras de la scrisoarea asta a mea, sau de la faptul că te cărăbăniseși de la școala de Securitate? Dar chiar te retrăseseși tu, sau te dăduseră afară? De ce?

3) „Acolo unde vă veți aduna doi sau trei în Numele Meu, voi fi și Eu cu voi". Eu nu mai am cu cine să „mă adun". Și, întrucît azi nu mai am cu cine să „mă adun" - mă adun cu voi, acolo. Sînt singur aici. Toți sîntem singuri. Am fost singur mereu. Și, cînd nu voi mai rămîne decît eu, oare „mecanismul" va mai funcționa? Încă nu știu. Dar voi afla. Sau nu voi afla niciodată.

4) Știm foarte bine, acum, cum se *conduce* o „democrație" socialistă. Iată cum: fiecare are o idee. Cînd o are, o oferă „boierului" spiritual și acesta alege dintre „oferte" pe cea care i se pare cea mai în măsură să-i aducă favorurile imperiale, iar „suveranul" satan șef, pe cea recomandată de „specialiștii" în ciordeala de idei.

Sigma '95 - Piatra-Neamț (de la stg. la dr.): Victor Martin, Viorel Pîrligras & Mircea Liviu Goga.

Desigur, cînd spun că am manevrat, din umbră, „Faraonul", nu înseamnă că puteam să-i *impun*, mereu, *doar și toate* ideile mele. Dar, de multe ori, ale mele au fost primele în „top". Primele jecmănite.

Ideile se luau, le „periau" bine și le vindeau patărilor lumii ca ale „boss"-ului, „genialului". Pentru mine, în umbră, era, la un moment dat, un „joc" de perspicacitate, un test: cîte „sugestii" pot plasa, și cît de aproape de „forma finală" în care aveau să fie expuse, mai apoi, de la tribună, „pieței". La sfîrșitul „carierei" mele de „eminență cenușie" ajunsesem să ating „perfecțiunea" - „scamatorul" îmi citea prelegerile cuvînt cu cuvînt, și numai pe ale mele.

Însă cum ajungeau la el, de la mine de pe birou, sau chiar de pe buze, direct în paginile discursului citit de el cîteva ore mai tîrziu, de la tribună, rămîne o cale la fel de ocultă pentru mine ca și aceea pe care ajunge la tine scrisoarea asta a mea. De aceasta se ocupau, probabil, trepădușii, spionii, „promovații" care i le dădeau, mai mult ca sigur (că de-aia erau umpluți de daruri și privilegii) ca aport *al lor* la „edificarea noii orînduiri".

5) Mă aplec din înaltul acestei clipe scufundate de-acum peste clipa de-atunci ca peste lentila unui microscop (sau telescop) de EICONAS. Re-aud vocile nedumerite și exaltate ale celor care, cu un aer de complezentă religiozitate ne adună *acolo* pentru confruntatre: „S-a restabilit *legătura*, tovarășu' gradat. Iar a început să: *emită*". Și gradatul, cu o figură de cunoscător înțelept și autoritar, întorcîndu-se către mine să-mi tragă o carboavă după ceafă: „Cum faci, mă, Asta? la zi? Spune, că te fac țăndări!" și celălalt care vine „de la Centru": - „Tovarășu' Prim a zis să nu vă atingeți de el, că e dandana mare! A intervenit...", și rotindu-și ochii să nu fie cineva prea aproape de ei, îi suflă la ureche gradatului ceva, în vreme ce acesta mormăie: „Mda, mda..."

Pe atunci ne-am fi gîndit mai degrabă la o mașinărie, ceva - atît de înrobiți eram cu toții entuziamului tehnofil - numai mașinile, „sculele" noi puteau explica „minunile" - „minunile" epocii nu erau și nu puteau fi decît tehnice.

Ulterior aveau să ne mai adune, și să se adune de cîteva ori - credeau că e vorba - așa presupuseseră niște „cercetători" ai lor - de un „efect de grup". „Acolo unde vă veți strînge doi sau trei în numele Meu, voi fi și Eu cu voi". Dar s-au strîns de pomană. N-aveau „telefonul" - nu funcționa „jucăria" - degeaba! Fiindcă „telefonul" sînt eu, și eu sînt DINCOACE.

Iar cît despre chestia cu „grupul" - au intuit greșit „șmecheria" - uite, eu sînt *singur* aici și, totuși, scrisoarea mea ajunge la voi, acolo. Și Isus, pe muntele Ghetsemani a fost singur. Merge și singur. „Șmecheria" e alta.[10]

- „S-a stabilit *legătura*, tovarăși'!", și gradatul ridică mîna: - „Mă, de ce ai stabilit *legătura?!*" în vreme ce „delegatul" îi oprește pumnul ridicat: „Tovarășu' Prim a zis să nu cumva să"... și gradatul zice: „Mda... Deși, dacă m-ar lăsa pe mine să-l cotonogesc un pic pe ăsta..."

Stați așa, că „vă pierd"! Mă mai „recepționați?"

Ete na! Ce să „recepționați", ba, timpilor? O revelație mistică? Doamne, ce stupizi și caraghioși și îndoctrinați puteau fi *Puteam* să fim, cu toții. De ce voia Ceaușescu SĂ NU CREDEM? Cînd el *știa!* Cum putea *să știe* și să nu creadă? Sau îl îmbrobodise Satan că el e buricu' pămîntului și că el le merită pe toate și că pentru el și numai pentru el se întîmplă toate: răsar și apun Luna, Soarele și stelele... cum ne îmbrobodește Ispititorul pe toți, căutîndu-și FRAIERUL.

6) În rest, ce-aș putea să-ți mai scriu despre lumea asta nouă a mea? Toate sînt precum le știi, precum au fost și precum vor fi, probabil, întotdeauna: aceleași gargare despre „cucerirea spațiului cosmic" ca o „deschidere" pentru problema „suprapopulației" (*A Cincea Insulă A Înțelepților* a sărit-în-gol ascultînd același basm - Cerul se pare că este, totuși, „o cupolă înaltă, de pietre scumpe", cum credeau cei de demult); industria grandomană (profilată mai mult pe producția de armament - vezi *Bătălie în marș* de Galina Nicolaevna) devine tot mai desuetă (nu se realizează deloc „previziunile" stalinist-dejiste; agricultura nu a evoluat nici ea către totala etatizare (în lume), cum se credea pe atunci - nu ține, domne, nu ține! - acum, după Revoluție, ăștia o lălăie cu des-cooperativitatea dar, orice revoluție care amînă Reforma Agrară se autodiscreditează și subminează (așa ne-au învățat pe noi la școli, despre 1848, de exemplu - dar cînd a fost să aplice ei ce știau, au uitat!); știința n-a făcut nici ea „pașii" ăia „înainte" scontați de „vizionarii" începutului de secol - uite, eu sînt bolnav de aceeași boală ca tatamare și n-am, deocamdată, perspective mai roze decît a avut el, care a murit cu picioarele tăiate, am protează dentară ca bunică-mea, de plastic; cît despre școală și învățămînt, au evoluat ele, dar invers - adică, atunci cînd mă gîndesc la ce făceam noi în licee, parcă aș zice că țîncii ăștia sînt instruiți mult mai puțin și superficial decît am fost noi. Cît despre scriitori, „marile nume" care se considerau „eterne" și ale căror opere trebuia să le învățăm noi pe dinafară ca să nu rămînem repetenți, sînt astăzi statui de mucava - fac garagață ăștia micii de „capodoperele" lor „realiste". SF-ul este, uneori, mai „realist" decît o droaie de tîmpenii stahanoviste care erau în vogă pe-atunci. Singurele, jocurile și jucăriile „au făcut un real progres". Jocurile electronice, individuale, care slăbesc și mai mult intercoeziunea umană (dacă mai era nevoie să fie slăbită). Sîntem cam ca în *Soarele gol* al lui Asimov. Dar e cu totul altceva decît acolo.

În rest, aceeași mișelie generală umană, aceeași micime, aceleași probleme cu criminalitatea, violul, escrocheria, furtul, răutatea, mitocănia și înghesuiala sfîrșitului de mileniu - prin mașini și tramvaie oamenii se înjură ca-nainte - se pare că aceasta rămîne o trăsătură perenă a umanității: birjăria. Aceeași țigăneală" - uite, mai îți minte ideea pe care am avut-o cîndva, înainte să plec într-un concediu la Mare, să plătesc în avans banii de întreținere? - ce a fost rău gîndit s-a încetățenit: azi se percepe peste tot „fond de rulment" (din ce în ce mai mare), plată „în avans" a întreținerii - un bir suplimentar, niște bani popriți de excrocii de la administrație. Nici măcar o revoluție însîngerată nu a reușit să ne scape de lipitorile astea, cum nu a reușit să ne scape nici de cerșetori.[11]

Aceleași flori prin parcuri și cimitire, aceleași parcuri și străzi (dar altele) - Ceaușescu n-a reușit să-și împlinească „visul său măreț" de socializare totală a populației (de înrobire națională); aproape aceleași cinematografe (unde rulează, azi, numai filme *sexi, violence* și de propagandă EXACT-PE-DOS decît ni se făcea nouă); reclame stupide; aceleași oameni - doar că o sticlă de EICONAS strălucește (IMAGINE ECRAN) pătată cu sînge ne desparte. Cel mai idiot lucru în lumea asta „nouă" este că totul costă bani acum - nimeni nu mai e dispus să ofere nimic fără bani - totul e pe bani - „totul de vînzare" (cum spunea titlul filmului ălula polonez cu Daniel Olbrinscki) - pînă și prietenia. Sau, poate că, pentru majoritatea celorlalți, asta era și-atunci, și numai noi eram niște naivi... (Eram, chiar eram naivi? Vreau să zic: nu ne făceam?). Nici gînd de trotuare rulante, automatizare totală, hiperminiaturizare și cibernetizare socială sau alte aiureli sefiste.

7) Și, mai ales, după Revoluție, au dispărut bătrînii și au apărut imense urdii de cerșetori, țigani și jeguri.[12]

8) Nu toți cei care nu sînt xenofili (cosmopoliți) sînt, numai prin aceasta, neapărat xenofobi.

9) Și Sorin Sighișanu a murit.

10) La Uniune nu mai e ca altă dată, „pe vremea noastră", cînd, pentru o poezie bine nimerită, pe prima pagină, se dădeau 7000 de lei (vechi)=cît salariul pe două luni al unui „om al muncii cu înaltă calificare". Azi nu mai iei de la o publicație (mai ales pentru poezii), nici cît pentru o masă la cantina-bufet a Uniunii.

ATÎT

DICȚIONAR SF DE BUZUNAR

B-52's: "Planet Claire" și "53 Miles West of Venus" de pe albumul "Wild Planet". "Cosmic Thing" și "Planet" de pe albumul "Cosmic Thing". A se urmări și coloana sonoră a filmului "Earth Girls Are Easy".

B.A.L.L: "Little Tex in Trouble" și "Little Tex's Prelude" de pe albumul "Trouble Doll" se referă la un cowboy care-și vede cireada răpită de alieni.

Banks, Tony: De urmărit "Man of Spells" de pe albumul "Fugitive".

Bauhaus: Au făcut un cover pentru "Ziggy Stardust" și melodia "Bela Lugosi's Dead", care deschide filmul "The Hunger" (în care au și jucat). Versurile lor sînt destul de obscure, așa încît mai toate cîntecele lor pot fi luate drept SF - sau orice altceva. S-au dizolvat în '83. Trei membri au devenit "Love and Rockets", celălalt, Peter Murphy, și-a făcut carieră solo. (Vezi mai jos).

Be Bop Deluxe: Printre melodii se află și "Jet Silver And The Dolls Of Venus" (vagi reminiscențe ale comics-urilor SF britanice din anii '50) și "Life In The Air Age" (un călător temporal nimerește într-un viitor gemsbackian).

Beatles: Filmul "Yellow Submarine" și muzica însoțitoare merită probabil o mențiune ca exemplu al unui interesant experiment fantastic animat.

Bedford, David: Unele albume includ piesa "Star's End"; ar putea fi vreo referință la seria *Fundației* lui Asimov ("Star's End", "Tazenda")? A mai scris și un fel de Rock Opera, "Rigel 9", cu text de Ursula le Guin. Și "The Dark Nebula" cu text de Arthur C Clark.

Belew, Adrian: "Phone Call from the Moon", ca și "Looking For a UFO" de pe albumul "Young Lions" - un mesaj de speranță că alienii vor veni și ne vor salva din autodistrugere.

Benatar, Pat: "My Clone Sleeps Alone".

Black Sabbath: Un fel de. Tinde către magie neagră. De urmărit "Paranoid" pentru albumul "Iron Man" (golemul mecanic?), "Plant Caravan" și "Electric Funeral" (război nuclear?); "Black Sabbath" (primul LP) are pentru dementi piesa "Behind the Wall of Sleep" (Lovecraft). "Heaven and Hell" e toată numai fantasy. Unele speculații spun că "Iron Man" se referă la eroul comic (paraplegicul în costumul special de oțel și cu puteri nemăsurate...)

Blake, Tim: Electronic New Age. Albumele "Crystal Machine", "Blake's NewJerusalem", ambele SF.

Blitzkrieg: Melodia "Blitzkrieg" vorbește despre sosirea alienilor și despre un fel de război.

Blondie: Teme SF în unele melodii: de ex. "Man from Mars" din albumul "Rapture"; "Dragonfly" din "The Hunter", care este o descriere pe jumătate vorbită, pe jumătate cîntată a unei rase spațiale. Vezi și "The Attack of the Giant Ants".

Traducere de Mihai Samoilă

Crimă și demență

Robert Bloch - Pshycho
Traducere de Felix Oprescu
Editura Nemira

A vorbi despre "Pshycho" reprezintă, într-un fel, un truism. Romanul e foarte cunoscut, iar ecranizarea lui Hitchcock l-a făcut și mai cunoscut. Singura diferență notabilă ar fi că Norman Bates este, în carte, un individ între două vîrste, gras și chel, în timp ce regizorul englez l-a preferat tînărul și zveltul Anthony Perkins.

Și încă un lucru, greu de ecranizat. Secvențele în care Bloch își dovedește măiestria, explorînd lumea, puțin cunoscută în vremea aceea, dar banalizată între timp, a mentalității criminale a dementilor. A dedublării personalității.

Sigur, unele cărți nu pot avea impactul inițial cînd, pe lîngă talentul scriitoricesc, autorul beneficiase și de ineditul subiectului. Dar meritul de pionier al lui Bloch rămîne, iar calitățile literare fac ca romanul să-și păstreze valoarea și acum, cînd subiectul e cunoscut. Hitchcock a știut să exploreze foarte bine aspectele vizuale ale poveștii, dar Bloch rămîne un fin observator psihologic. De aceea, romanul și filmul au ajuns să constituie, după părerea mea, un întreg, completîndu-se reciproc. Iar publicarea cărții lui Bloch reprezintă un act de dreptate, fiindcă ar fi fost păcat ca [illegible] bibliotecile noastre să lipsească o carte atît de bună.

Liviu Radu

ANTICRITICA

(episodul pilot)

O încercare de critică science fiction este ceva extrem de riscant. În primul rînd, pentru că a manevra un aparat critic de substanță înseamnă, întîi de toate, a avea cunoștințele și pregătirea necesară. Cum pregătirea mea nu este filologică, primul punct este deja insurmontabil. Dar mai există încă un motiv. A critica înseamnă implicit a te situa pe o poziție de pe care ai o anume perspectivă, un anume punct de vedere. Desigur, veți spune, prostii, acest punct de vedere este punctul de vedere al criticii și cu asta, basta. Da și nu. Răspunsul dumneavoastră ar funcționa perfect într-o societate în care există o ierarhie a valorilor foarte clară. Din păcate, la noi lucrul acesta este inoperant, dintr-un motiv foarte simplu: ceva s-a întîmplat la sfîrșitul lui 1989; ceva care ne-a dat o altă perspectivă asupra noastră; ceva care trebuie să ne facă să privim în jur, și nu în ultimul rînd înapoi, dacă nu cu mînie, atunci măcar cu niște ochi lucizi. Nu este defel un lucru simplu.

Nu este simplu pentru că perioada proletcultistă și comunistă ne-a servit pe tavă mereu, fără întrerupere, non-valoarea. Ne-a supus unui tir mult mai putemic decît credeam cu înfiorătoarea limbă de lemn. Și rezultatele se văd pretutindeni, în jurul nostru, referindu-ne strict la science fiction. De pildă, unul din puținii critici profesioniști de substanță ai SF-ului românesc, Voicu Bugariu, pare incapabil să scape de reminiscența acestei limbi de lemn, considerîndu-l pe Gheorghe Păun ca fiind "printre cei mai buni scriitori români de literatură SF din toate timpurile", citîndu-l destul de aproximativ pe Cornel Robu (revista *Anticipația* nr. 527, pag. 42). Nu am citit materialul lui Cornel Robu și, deci, nu pot judeca în ce măsură este sau nu adevărat citatul (în care nu au fost folosite de altfel ghilimelele de rigoare). Indiferent însă de judecata domnului Robu, un alt critic profesionist nu și-ar fi permis la rîndu-i un citat atît de grosolan disprețuitor la adresa valorii adevărate. Și aș vrea să fim bine înțeleși: o formulă de genul *hall of fame* este absolut inaplicabilă în România, atîta vreme cît nu există nici un mecanism critic profesionist bine pus la punct și nici o posibilitate de urmărire a tirajelor și vînzărilor. Mai mult, a asocia acest improbabil *hall of fame* unei perioade de genul *din toate timpurile* este, în cel mai bun caz, doar o glumă de prost gust. Descalificînd, fără drept de apel, utilizatorul acestei formule.

În altă ordine de idei, nu este simplu defel, pentru noi, să înțelegem că evenimentele din Decembrie 1989 au însemnat, din punct de vedere cultural, o linie separatoare. Nu este simplu să înțelegem că a privi înapoi nu înseamnă a demola, ci a înțelege. Nu este simplu să înțelegem că a ignora trecutul înseamnă a condamna viitorul la aceleași greșeli. Din acest punct de vedere noi înțelegem însă vehemența cu care domnul Voicu Bugariu a atacat articolul subsemnatului din *Almanahul Anticipația* 1995 ("Dragostea, între necesitate și suficiență sau *Almanahul Anticipația* în istoria science fiction-ului românesc"): perioada de grație a *Almanahului* trebuia să rămînă tabu, indiferent de schimbările din societate, și pentru că numele domnului Voicu Bugariu apare în mai multe rînduri în caseta tehnică (mai precis în *Almanahul Anticipația* 1986 și 1987, pe coperta a 3-a, la rubrica *Consultanți,* pe poziția a 3-a; să fie oare o simplă întîmplare că în *Almanahul* din 1986 apare faimoasa poveste "Colții tăioși ai speranței", care preia extrem de asemănător ideea unei povestiri de Norman Spinrad, care apăruse în românește cu cîțiva ani mai devreme, poveste semnată de Constantin Cozmiuc și premiată totuși la o Consfătuire Națională?). Trist, dar adevărat, critica se poate transforma brusc într-o răbufnire plină doar de orgolii.

Acestea sînt cîteva dintre motivele pentru care vom încerca și noi să privim cu ochi lucizi în jur, fără a face critică. Sîntem aproape siguri că unele dintre aprecieri vor deranja. Că altele vor fi poate foarte subiective. Ne asumăm acest risc, atîta vreme cît vom ființa peste o anumită limită a decenței și, de ce nu, a eleganței. Mai mult, ne-am bucura sincer să purtăm polemici care să se situeze peste o anumită ștachetă. Fandomul românesc este cam apatic în ultima vreme și n-ar trebui defel să fie așa!

Mai mult, vom încerca să privim cu ochi lucizi pe o circumferință cît mai largă în jurul nostru și să abordăm și alte aspecte pe care mulți dintre noi se fac că nu le observă: problematica cenaclurilor, a organizațiilor multi-cenacliste, a turismului SF, a amestecului insolent al literaturii de metrou în science fiction, a premiilor interminabile, a tipăriturilor periodice, a editurilor și cred că este cazul să ne oprim, cel puțin pentru început, aici. Dumneavoastră, cititorii, ce părere aveți?

Ultima precizare, dar nu în ultimul rînd. Titlul rubricii se inspiră dintr-o emisiune pe care Florian Pittiș a ținut-o, în urmă cu mulți ani, la radio, intitulată *Antitop.* Dacă v-ați gîndit cumva că există oarece trimitere spre grupul *celor care nu* ați greșit. Și, cel puțin deocamdată, nu aveți cum să mă convingeți de contrariu. Poate, mai tîrziu...

Cătălin IONESCU